

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

AKHAKA

KIBRIS HATIRASI

«Makarios, Sovyet Rusya'dan
silâh alıyor.» — Gazeteler —

Bir silâhlı, bir külâhlı!

1964 YILINDA

11
milyon

TÜRKİYE BANKASI

(Faal: 1504—45)

SİYASİ MİZAH GAZETESİ

BAŞYAZARI :
Yusuf Ziya Ortaç

SAHİBİ :
Ergin Ortaç

YAZI AİLESİ :

Aziz Nesin, Adnan Veli,
Orhan Kemal, Rifat
Ilgaz, Naci Sedullah,
İlhan Selçuk, Selami
Yurdatap, Nîmet Arzık,
Necdet Rüştü, Şemsi
Belli, Salâhattin Kutlu,
Burhan Esen, Kenan
Akıncı, Reşit Aşçıoğlu,
Vedat Saygel.

ÇEVİRGEN AİLESİ :
Vâ - Nu, Semirâmis Ay-
dınlık, Ergin Ortaç,
Güliden Ortaç.

KARİKATÜR AİLESİ :
Necmi Rıza, Turhan
Selçuk, Nâzar Tübek,
Cafer Zorlu, Mehmet
Polat, Semih Balcıoğlu,
Mim Uykusuz, Zeki Bey-
ner, Burnan Solukçu,
Şadi Dınççağ, Mustık,

©

Yazı işlerini Mîlen
idare eden :
Kadri Yurdatap

Dizildiği ve basıldığı
yer :
Akbaba Matbaası

Kapak baskısı :
Şaka Matbaası

Abone bedeli : Yıllığı
50, Altı aylığı 25 lira.
Yabancı memleketlere
yıllığı 100, altı aylığı 50
lira. Uçakla gönderil-
mesi istenen aboneler-
den uçak masrafı ayrı-
ca alınır.

Flatı : 100 kuruştur.

IDARE YERİ :
Divanyolu Klodfarer
caddeci, No. 8 - 10
Daire : 3.
Telefon : 22 18 11

ILAN FLATİ :
Kapak içi, santimi 20 li-
ra, iç sayfalar 30 lira-
dır.

5 Mart 1964

Cilt : 6 — Sayı : 10

YIL : 42

©

Bu gazete Basın ahlâk
yasasına uymayı taah-
hüt etmiştir.

Tetiği çeken parmaklar!

TARİHTE, bilirsiniz, üç de-
vir vardır: Taş devri, tunç
tevri, demir devri.

Bizim demokrasi tarihîmizde
de ikinci devir başladı: Taş dev-
rinden kurşun devrine geçtik!

Taş devrine Uşak'ta girmişti
demokrasimiz: İnönü'yü şaka-
ğından yaralıyan bir taşla... Kur-
şun devrine de, Opelin kapısını
yaralıyan bir kurşunla ilk adı-
mı attık!

Bu suikast karşısında, kalemler-
inin gagasından kelimeler
dökülerek şaşanlar var: Seksen
yaşında, diye... Zafer meydan-
larından gelmiş diye... Memle-
ket buhranları içindeyken, diye...
Kıbrıs'ta silâhlar patlarken,
kanlar dökülürken, diye...

Asıl şaşılacak şey, onların bu
çocuksu şaşkınlığıdır. Kendi ken-
dimize soralım: Uşak'ta İnönü'-
ye taş atan eller ne oldu?... Pîş-
manlıkla göklere uzanıp Tanrı-
dan af mı dilediler?

İnönü'yü Topkapı önlerinde
taşlarla, sopalarla, şişlerle kar-
şılayan gözü dönmüş barbar sü-
rüşü ne oldu?... Kuduz hastane-
sine gidip birer birer iğne mi
yaptırdılar kaba etlerine?

Yassıada'da hesaplar görül-
dükten sonra, her gece, Mende-
res'i beyaz bir ata bindirip yıl-
dızlar arasından İstanbul üstü-
ne indiren onlar değil midir?

Seçimlerde: «Gözlerimin içi-
ne bakın, neler söylemek istedi-
ğimi anlarsınız» diyen karşı ihti-
lâlciler onlar değil midir?

Kavseri cezaevini dudakların-
da dualar, gözlerinde yaşlar,
avuçlarında armağanlarla tavaf
edenler onlar değil midir?

Celâl Bayar'ın her adımında,

dualarla kurban kesenler onlar
değil midir?

Demokrat Partinin insan mı-
rasını paylaşamayanlar, deva-
mıyız diyenler onlar değil mi-
dir?

Büyük Millet Meclisi kürsü-
sünden 27 Mayıs'a söylenler on-
lar değil midir?

Son seçimlerde, vilâyet mec-
lislerini, belediye meclislerini
paylaşanlar onlar değil midir?

Bütçe tartışmalarında, mem-
leketi baştan başa imam okulla-
rıyla kuşatmak, liseleri medre-
seye çevirmekten başka dilek-
leri olmayanlar onlar değil mi-
dir?

Köylerde öğretmenleri döven-
ler, yaralıyanlar, öldürenler on-
lar değil midir?

Atatürk heykellerini, hınçları-
nın, kinlerinin, gayızlarının yum-
ruklarıyla parçalıyanlar onlar
değil midir?

Kadını yeniden çarşafa saran-
lar, yeniden peçeye sokanlar,
yeniden zindana kapıyanlar on-
lar değil midir?

Kürt Sayid'in karanlık kafa-
sından nur istiyenler onlar değil
midir?

İşçiyi koruyanlara karşı işçi-
yi, yoksulu koruyanlara karşı
yoksulu, köylüyü koruyanlara
karşı kövliyi kuşkırtanlar onlar
değil midir?

Su Suna denilen yabaniye ba-
kivorum: Batık gözleriyle Dar-
ven'i doğruluva bu ilkel insan-
la İnönü arasında hangi vönden
bir vakınlık. bir ilgi, bir bağ
kurabilirsiniz?..

Suc ortağı diye üç kişi yaka-
lanmış Ankara'da... Kaç üç?..
Kaç üç yüz?.. Kaç üç bin?..

Başbakanlık kapısında patlı-
yan tabancanın tetiğini çeken
parmaklar arasında bütün o say-
dıklarının parmakları var: Men-
deres'i beyaz at üstünde gökyü-
zünden yeryüzüne indirenlerin
parmakları.. Öğretmenlere yum-
ruk, taş, kurşun atanların par-
makları.. Atatürk heykellerine
saldıranların parmakları.. Celâl
Bayar'a kurban kesenlerin par-
makları.. Plân yerine pîlav isti-
yenlerin parmakları.. Sıbyan
mektebi açanların parmakları..
Kürt Sayid'e tapanların parmak-
ları.. Toprak reformuna, vergi
reformuna, kafa reformuna kar-
şı olanların parmakları..

Türkiye, asıl düşmanını coğ-
rafiya sınırlarının dışında değil,
kendi sınırlarının içinde arasın...

O düşman, yüz yıllardır de-
ğişmiyor. Üçüncü Ahmet'in Pat-
rona Halil'i odur. Üçüncü Se-
lim'in Kabakçı Mustafa'sı odur.
Meşrutiyet'in Otuz Bir Mart'ı o,
Miralay Sadık Beyi o, Hürriyet
ve İtilâf'ı o... Cumhuriyet'in Şeyh
Sayid'i, Menemen'i, Serbest Fir-
kası da oydu... Şimdi, demok-
rasi'nin bayrağını taşıyanlara
kurşun atan da odur!

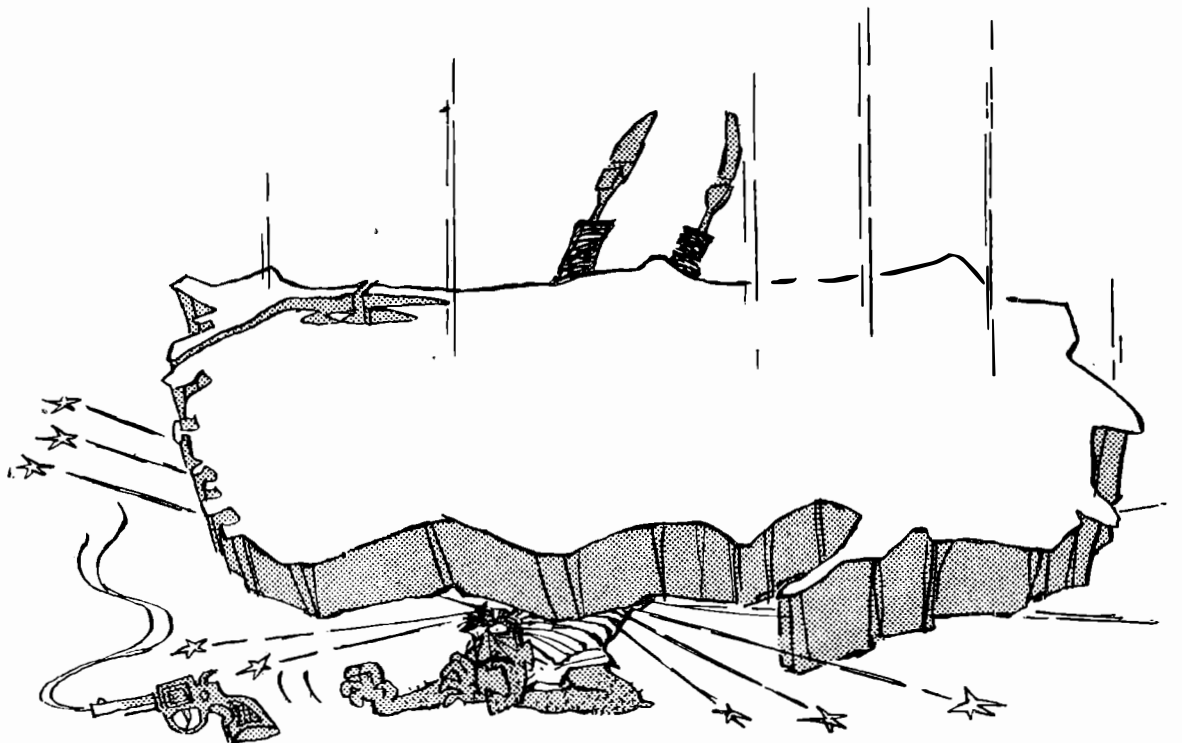
İnönü'ye kurşun atan el, İb-
rahim Müteferrika'nın matba-
asını yıkan eldir. Mithat Paşa'-
nın boğazını sıkın eldir. Ali-Su-
avi'nin kafatasını parçalıyan el-
dir. Atatürk'ün heykelini kıran
eldir. Köyde öğretmeni vuran
eldir.

Ne demiş Nasrettin Hoca: Ben
kavuşu boğmasaydım, kavuk
beni boğacaktı

Aman dostlar, imdaaat... Bo-
guluyoruz!

Yusuf Ziya ORTAÇ

«Bütün memleket suikastı lânetliyor.» — Gazeteler —

CEZA!

DÖNER camlı kapıdan geçtim. Kapıcı olduğunu sandığım, sağda dikilmiş du-ran adama,

— Müdür Beyin odası nerde? diye sordum.

Ya bana öyle geldi, ya da ger-çekten öyleydi: Kapıcı kendisine danışılmaktan duyduğu gururla kabarak çenesiyle sağ yanı işaret etti. Kapıcının çenesinin yöneldiği yanda asansör vardı. Asansörün kapısını açacakken, herhalde asansörcü olacak, bir adam,

— Nereye? dedi.

— Müdür Beye gideceğim... dedim.

Asansörcü «Şu dünyada da ne dangalaklar var yanı...» demek istercesine cıkcıkcık sesleri çı-kardıktan sonra,

— Bir kere danışsana... dedi, biz burda neciliğiz?

— Peki... Müdür Beyi gö-receğim...

— Bekle de üç kişi daha gel-sin...

— Ama ben Müdür Beyi yal-nız görmek istiyorum.

— Sen gene yalnız gör. Dört kişi olmayınca asansör çıkmaz!

Kasımkasım kasılmasından, beni beklettiği için pek mem-nun olduğu anlaşılıyordu. Elleri arkasında bağlı, önümde gidip gelmeye başladı.

Birisi daha geldi, asansörcü onu da durdurarak,

— Herkese bir bir lâf mı an-latacağız yahu, dedi, bu asan-sör denilen şeye dört kişi olma-yınca binilmez işte...

Dördüncü gelen bir hanımdı. Sevinçle asansöre binmek için davrandık, ama önümüze geçen asansörcü atik davranıp asan-sörün kapısını kilitledi, anahta-rı da cebine koydu.

Kadın,

— Yukarı çıkacağız... dedi.

Burnunu biraz daha havaya diken asansörcü,

— Zamanında geleceğiniz, dedi, şimdi öyle tatili zili çalar... Şim-diyecek nerdeydiniz? Bir bucu-ka gelin. o zaman işler asansör...

— Nedenmiş?

Sağ elinin işaret parmağını, bize doğru uzattığı sol bileğin-deki saatin üstüne koydu,

— Öyle tatilinde asansörün işlediği yerde görülmüş... Ya-sak... Birbuçukta gelin, binin asansöre...

O gün işim yoktu, yeni müdü-rü görmeye, kutlamaya gelmiş-tim. Genç yaşında yükselişinde, kendime de övünç payı çıkarı-yordum. Kitaplığımı kendisine açarak, daha çocukluğunda onu kitap okumaya özendirmiştim. «Beni siz yetiştirdiniz» diye gön-lümü alırdı. Avrupa'ya gittiğin-den beri onu görmemişim.

Öyle yemeğini lokantada ye-dim, sonra vitrinlere bakarak oyalandım, birbuçukta oraya gittim. Asansör kapısındaki kuy-ruğun sonunda yerimi aldım. Sı-ram gelince dört kişi, bir de asansörcü, beş kişi dolduk asan-söre. Müdür Beyin yanına gide-ceğimi bir daha söyledim. Öbür-leri indi, asansörcüyle bir ben kaldım. En üst kata çıkmıştık. Asansörcü kapıyı açmıştı.

— Bu katta mı? dedim.

EFENDİ Oğlum!..

AZİZ NESİN

— Kim? dedi.

— Müdür Beyi göreceğim de-dim ya...

— Söylesene... Çık da, iki kat aşağı in... Asansörle inmek ya-sak...

İki kat aşağı indim. Burası çok geniş bir koridor ve bir salon-du. Koridorun iki yanında kapı-lar vardı, her kapı önündeki san-dalyede bir odacı oturuyordu. En yakınımdayken,

— Müdür Beyin odası hangi-si? dedim.

Kafasını kaldırıp burnunun ucuyla bir yer gösterdi. Göster-diği yerdeki kapı önünde oturan adama,

— Müdür Beyin odası burası mı? dedim.

Basıyla kapı üstündeki piri-nc levhaya işaret edip,

— Okuman yok mu? dedi.

Levhada «Müdür muavini» ya-zılıydı.

— Müdür Beyin odası hangi-si?

Burnuyla salonu işaret etti. O yana gittim. orda üstünde levha olmavan üç kapı vardı. Yaşlıca bir adam da pencere pervazına

— Ben Başmüdür Beyin oda-cısıyım...

— Özel kalem müdürü yok mu?

— Var... Ne olacak?

— Haber verin görmek iste-diğimi... Odası hangisi?

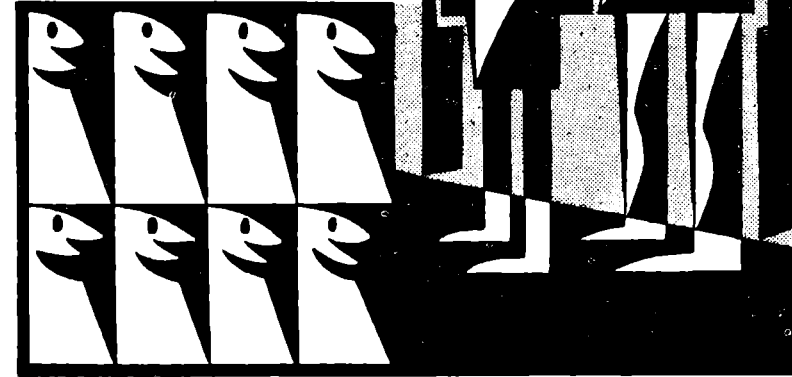
— Randevunuz var mı?

— Hayır...

— Başmüdür Beyfendiyle ran-devusuz görüşülmez.

— Siz haber verin bir kere de...

— Her geleni biz içeri salsak olur mu?

dayanmış gazete okuyordu. Ya-nına sokulup,

— Affedersiniz, dedim, acaba Müdür beyin odası hangisi?

Başını gazetesinden kaldı-rmadan,

— Hangi Müdür? dedi.

Ben susunca,

— Birinci Müdür mü, İkinci Müdür mü, yoksa Üçüncü Mü-dür mü? diye ekledi.

— Kaçınıcı olduğunu bilmiyo-rum, adı Çetin'dir.

— Hıı, şu inceden delikanlı... Omuzları düşük değil mi? Hani süztük gözlü... Hem de dişlek...

Bu kadar terbiyesizlik olur... Biraz sert,

— Çetin Bey hangisiyse işte o... dedim.

— Bildim, bildim, saçı tepe-den dökük olan... Tamam, be-nim dediğim... Badi badi yürü-yor... O mu? Konuşurken ne de-diği anlaşılıyor pek... Evet o olacak, siz demek Başmüdürü arıyorsunuz... Hani basık bu-runlu... Evet, Başmüdür... Ne yapacaksınız?

Çok sinirlenmişim,

— Size ne? dedim.

Kartımı çıkarıp verdim,

— Bunu götürün kendisine...

Kartı aldı, gönülsüz gönül-süz yürüdü, o üç kapıdan birin-den girdi. Evet girdi girmesine, ama bir daha çıkmadı.

Umudumu kesince indim aşa-ğı, çıktım gittim. Sonra birden telefon etmek aklıma geldi. Ya-kındaki postaneden Çetin'e tele-fon ettim. Beni tanıyınca pek sevindi,

— Ne olur, bana uğrar mısı-nız? dedi.

— Şimdi geliyorum... dedim.

Büyük kapıdan girer girmez Çetin'i beni bekler buldum. Sar-ılıştık.

— Ben de size gelecektim aña-bey, ama nerde oturduğunuzu bilmiyordum... İyi ki geldiniz... dedi.

Asansörle çıkarken,

— Mahcup ettin Çetin, dedim, ne diye kapıya çıktın benim için...

Güldü, herhalde asansörcü duymasın diye,

— Odada anlatırım... dedi.

Odasına girdik; gerçekten göz kamaştırıcı bir başmüdür oda-sı...

— İlahi Çetin, dedim, gence-cik kalmışsın, liseliler arasına girsen, kimse seni yadırgamaz... Otuz oldun mu?

— Otuz üç olduk ağabey...

— Otuz üç yaşında kazandı-ğın bu mevki çok önemli, yeni ödevini kutlamaya gelmiştim. Hoş sen otuz bile göstermiyor-sun ya...

— Evet, o yüzden de burda beni kimse başmüdür yerine koymuyor Ben sizi demin ka-pıda karşılamasaydım, ne yap-sanız benim yanıma gelemezdi-niz.

Daha önce gelip de kendisi-ye görüşemediğimi söylemedim.

— Beni burda kuşattılar, iyice sardılar. Kimseyi yanıma bırak-mıyorlar.

Söylediklerine pek şaşıtm,

— Pekiyi, seni böyle herkesten saklıyan kim?

— Ben de anlatmak, içimi dökmek ihtiyacıdayım... İyi ki geldiniz... Avrupa'dan döndük-ten sonra bana önce Ankara'da iş verdiler. Sonra iki derece bir-den terfi ettirdiler, işte buraya başmüdür atadım. Benden ön-cek başmüdür yaşlıca, kerli ferli enseli göbekli bir adam... Beni böyle görünce pek şaşı, küçümsüyerek «Maşallah pek de gençmişsiniz efendi oğlum... İn-shallah muvaffak olursunuz» de-di. Boyuna, efendi oğlum, deme-sine sinirleniyordum. Bir sefe-rinde «Benim ismim Çetin» de-dim. Bozuldu, ama bana hem de herkesin içinde, memurların, odacıların yanında, efendi oğ-lum, demeye devam etti. Daire-nin, işlerin devri teslimi sırasın-da sık sık «Tecrübe de lazım... Tecrübe çok mühimdir efendi oğlum» deyip duruyordu. Anla-dım; herif bilgisizliğinin aşağı-lık duygusu altında eziliyor. Oğ-lu yaşında birisinin yerini al-masını bir türlü kendisine ye-diremiyor.

«Efendi oğlum, bir müşkiliniz olursa, bizim odacı Abdül Dayı vardır, ona sorar, danışsınız. Odacı Abdül Dayı'nın size büyük yardımı olur» dedi.

«Beyfendi, rica ederim, ben işlerimi odacıdan öğrenecek de-ğilim» dedim.

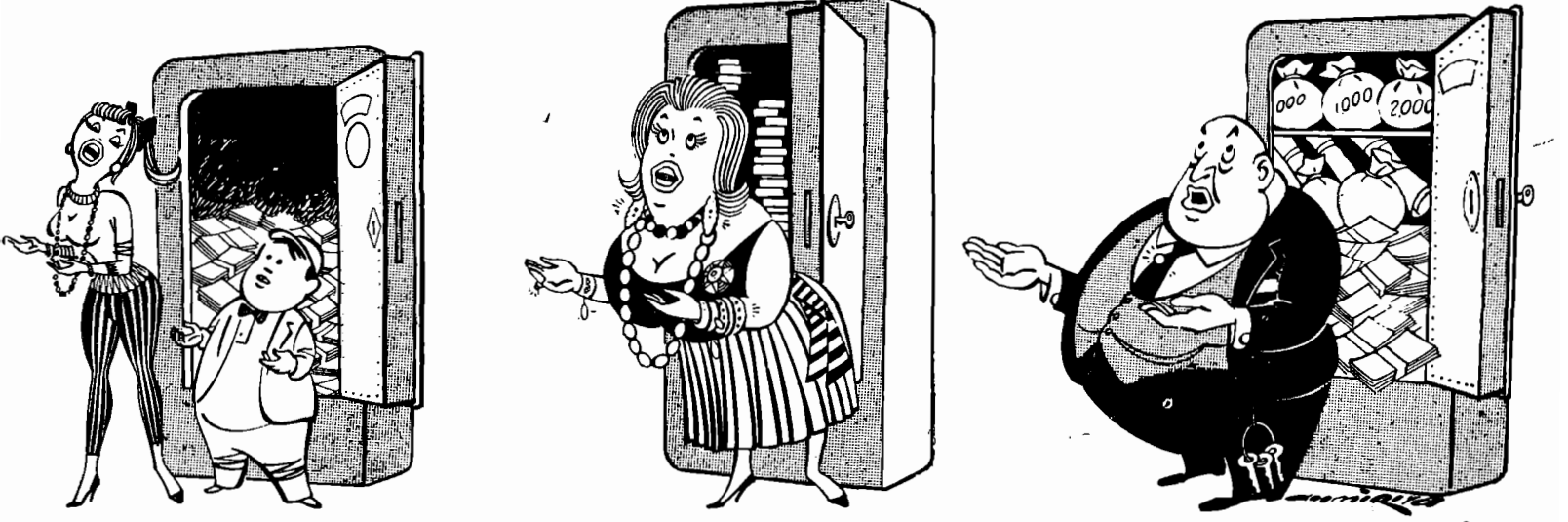
«Yooo... Öyle söylemeyiniz efendi oğlum» dedi «Odacı, ka-pıcı deyip de geçmemeli. Yirmi altı yıllık devlet memuruyum; bugüne kadar mühim mevkiler-de bulundum, itiraf edeyim ki odacıların çok istifade ettim, onlardan çok şeyler öğrendim. Hele bu Abdül Dayı çok tecrü-belidir. Kendisinden istifade et-meniz menfaatiniz icabıdır.»

Böyle söyleyip zile bastı, ge-len odacıya «Abdül Dayı, yeni başmüdür efendi oğlumuz pek genç ve tecrübesizdir» dedi «O-nu benden hiç ayırt etme. İşler benim zamanımda olduğu gibi tı-kır tıkır yürütülmelidir. Hadi gö-reyim seni, iyiliğini ondan esir-geme!»

Odacı «Bizim de oğlumuz sa-yılır. Yardım vazifemiz» dedi.

Odacıya «Çıkin dışarı!» dedim. Çıktı.

Eski Başmüdür, gereksiz yere

— Allahım, sen bizi bu kış günü açıkta bırakma!

beni korur görünerek otoritemi kırmaya çalışıyordu.

Devriteslim işinin bittiği gün «Şimdi de müsaade ederseniz, sizi arkadaşlara tanıştırayım efendi oğlum» dedi. «Zahmet buyurmayınız Beyfendi» dedim, ama dairede ikimiz yanyana oldukça, herkes onun sözünü dinliyordu. Dışarıdaki salonda müdürler, yardımcılar, memurlar toplandılar. Eski başmüdür, beni korur bir davranışla koluma girip salona çıkardı. Bilirsin ağabey, ben yumuşak başlı insan değilimdir ama, içimden «Nasil olsa defolup gidecek, bir daha suratını göreceğim değilim ya...» diyordum. Eski başmüdür, bir elini omuzuma koyup ordakilere «Muhterem arkadaşlar, benim yerimi alan yeni Başmüdürünüzü sizlere takdim ediyorum» dedikten sonra, o kadar kişinin içinde bir çocuk sever gibi çenemden tutarak «Pek genç olan Başmüdür efendi oğlumuza, hürmette kusur etmiyeceğinize eminim...» dedi, bu sefer de yanağımdan bir makas aldı.

Hay Allah belâsını versin, herif beni çok kötü bir duruma düşürdü... Ya Allah deyip suratına iki tokat aşketmek var, ama rezillik olacak... Dönüp odaya girmek var, o da olmaz... Sınırden ne yapacağımı bilemiyorum, işte o şaşkınlık içinde sözümüne işi bozuntuya vermemek için gülümsemeye çalışıyorum. O, arada-bir sözde sevgiyle yanağı sıkarak devam ediyor konuşmaya: «Muhterem arkadaşlar, akıl yaşta değil başta dedikleri çok doğrudur. Yeni Babmüdürümüzün bu kadar genç olduğuna bakıp da aldanmayınız... Kendileri Avrupa'da ihtisaslarını yapmış ve pek çok kitap okumuş bir delikanlıdır. Bana olan hissiyatınıza güvenerek, mesai arkadaşlarımla, yeni ve genç başmüdür efendi oğlumuzun her emrine itaat edeceklerini biliyorum. Sizler de muhterem arkadaşlarımla yüksek tecrübelerinizi lütfen başmüdür efendi oğludan esirgemeyiniz. Malûmdur ki tecrübe mühimdir, tecrübelerinizden genç başmüdürünüzü efendi oğlumu mahrum etmiyeceği-

nize söz veriyor musunuz?»

Bir kahkaha arasında «Veriyoruz!» sesi yükseldi. Kıpırmızı olmuşumdur herhalde yüzüme basan ateşten... Ben de bir-iki söz söyleyeyim de şu herifi iki paralık edeyim, dedim. Yine gülümsemeye çalışarak «Müsaade ederseniz...» diye söze başlamıştım ki, eski Başmüdür beni iki kolunun arasına alarak yüzümü iri göğsüyle kapatıp lâfımı ağzına tıkadı. Boğulacak gibi oldum, çırpındım. Eski Başmüdür, iki yanağımdan öpüp, elini de havaya kaldırarak ordakilere «Allahaismarladık arkadaşlar...» deyip yürüdü. Hem de ağlıyordu. Salonu dolduran onca insan, hepsinin gözleri yaşlı, hattâ ka-

dınlar da hıçkırarak eski Başmüdürün arkasına düşüp onu kapıdan geçirip uğurladılar. Ben orda bir başıma kalakaldım...

Biz Ankara'dan buraya taşınınca kesemize elverişli bir kiralık ev bulamadık; baldızın evine misafir olduk, bir yandan da ev arıyoruz. Kiralar çok yüksek, bir türlü uygun ev bulamıyoruz.

Buraya gelince, dairede bana herkes babacan bir tavır takınıp «Efendi oğlum...» diyor. Biraz yaşlıca kadın daktilolar bile «Efendi oğlum» diyorlar. Ağabey, deli olacağım... Efendi oğlum aşağı, efendi oğlum yukarı... Sanki bu dairenin Başmüdürü değilim de burdaki memurların korudukları bir öksüz oğlanım.

F. Melen «Bu gidişle yemekleri yağsız pişireceğiz» dedi.

— Al, yemek derdinden de kurtulduk!

Bir de dairede dönen işleri inceledim ki, rezalet, ama ne rezalet... En basit işler içinden çıkılmaz, karmakarışık... Sebebi hemen anladım; dalaverele- rin dönmesi için, işleri iyice karıştırmışlar... Nereye elimi atsam, karmakarışık ve kesinlikle içinden çıkılmıyor, sorumlu bulunamıyor; çünkü odacıdan kapıcıdan tut, en baştakine kadar dalavereli işlerde hepsinin kendi derecesine göre parmağı var...

İşleri düzeltip yoluna koyabilmek için geç vakitlere kadar burda çalışıyordum. Dışarda benim bir odacım var ya, her zamanki gibi sululuğa kaçan bir samimiyetle girdi içeri,

— Efendi oğlum, dedi, siz bana eski başmüdürümüzün emanetisiniz...

Birden tepem attı,

— Çık şarıl.. diye bağırdım.

Yaramaz çocuğunun kusurunu görmezden gelip affeden bir baba davranışıyla,

— Başüstüne efendi oğlum, çıkayım ama, beni bir dakika dinleyin... Bir çift sözüm var... dedi.

Ben «Çık dışarı!» diye barbar bağıyorum, o bir yandan «efendi oğlum...» diye anlatıyor aldırman:

— Efendi oğlum, işe başladığınızdan beri her sabah daireye erkenden geliyorsunuz... Küçük memurlarla birlikte, aynı saatte dairede oluyorsunuz efendi oğlum... Sonra da onlarla aynı saatte hattâ daha geç çıkıyorsunuz daireden. Efendi oğlum, böyle devam ederseniz, ufak memurlardan bir farkınız kalmaz ki... Sonra efendi oğlum zatîalinize hürmette kusur etmeye başlarlar... Affedersiniz efendi oğlum, tecrübeye boş vermek doğru değil... Ben yirmidört yıldır burdayım, elimden çok başmüdürler geldi geçti... Babanız yaşındayım... Efendi oğlum...

— Çık, çık!.. Çık şarıl..

Kafasına bir şey atacağım, başım derde girecek. Hemen odacının işine son verdim.

— Defol!.. Bir daha seni bu dairede görmeyeceğim!..

Biraz sonra benim muavinim-

(Lütfen sahifeyi çeviriniz)

İle, ikinci müdür geldiler. İkisi birden başladı; biri sözünü bitirmeden öbürü başlıyor:

— Efendi oğlum, siz haklısınız ve fakat... Bu adam, bu dairenin emektarındır... Gene zatî-âliniz bilirsiniz efendi oğlum, ama odacıyı çıkarmasınız iyi olur... Biz, sizin muvaffakiyetinizi isteyen tecrübeli arkadaşlarınız olarak efendi oğlum...

Onlar gitti, başkaları geldi... Anladım ki, bunlar odacısından müdürüne kadar kenet olmuşlar. Odacıyı çıkarsam işten, hepsi bana düşman olacak, işler büsbütün aksıyacak... Benim odacının yerini değiştirdim. Bu sefer de, o tecrübeliymiş, yine onu kullansam iyi olurmuş...

Bir gün de odamda çalışırken yine bu odacı geldi,

— Efendi oğlum, dedi, müsaade edersen... Sözüm gücüne gitmesin, siz bana eski başmüdürümüzün hâtırasısınız... Dairenin bütün işini kendiniz yapmaya kalkıyorsunuz efendi oğlum. Bırakın da işleri başkaları yap-sın ki... Siz yaparsanız... olmaz ki... efendi oğlum...

Sinirden güldüm,
— Peki peki... diye savuşturdum...

Baska bir gün de geldi,
— Efendi oğlum, dedi, siz kim olsa odanıza alıp konuşuyor, hemen isini görüyorsunuz... İşleri bu kadar cabuk görünce kıymetiniz kalmıyor... İsin de kıymeti yok... Vatandaş gidip gelmeli ki, işinin zorlu olduğunu anlatsın... Ben vallahi sizin için söylüyorum... Odacı diye artık bize itibar eden kalmadı... Gelen odanıza dalıyor efendi oğlum...

Başka bir gün de gelip, randevusuz kimseyle konuşmamamı öğütledi. Benimle görüşmek isteyenler, bir hafta önceden randevu almalı da, benim bir işim çıkmalı gene de benimle konuşmamalıymışlar... Bana gelesiye, odacılarla, kapıpcılarla, memurlarla, öteki müdürlerle konuşmalıymışlar da, en sonunda bana gelmeliymişler...

— Efendi oğlum, yoksa sana metelik veren olmaz... Başmüdür dediğin oturaklı olur, okkalı olur...

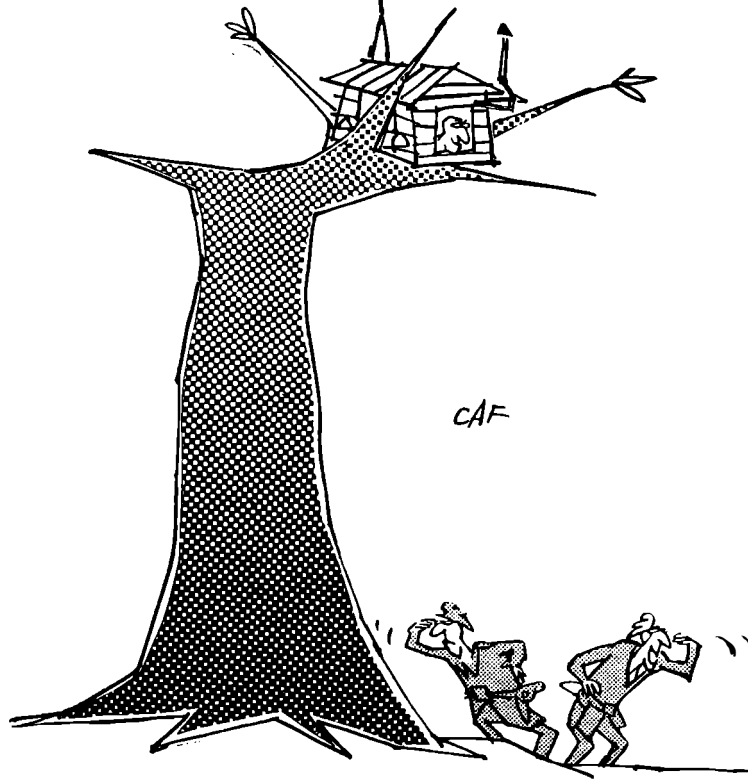
Anlıyorum, işin içyüzü pislik... Bu dairede aylığıyla geçinen yok... Hepsi kendisine görevinin dışında birtakım işler bulmuş, böylece havadan para kazanıyorlar. Benim yüzümden odacıların aldığı bahşişler, parlar, avantajlar kesiliyor...

Ben bir yandan bu daireyi nasıl düzeltip işleri yoluna koyacağım diye uğraşırken, bizim evdekiler de, kiralık bir ev arıyorlar. Sonunda uygun bir ev buldular. Kirası altı yüz lira ama, sahibi yıllık peşin istiyormuş. Karım, «Apartmanın sahibi senin dairede çalışıyormuş» dedi, «kendisiyle görüş, belki yıllık peşinden vazgeçer...»

«Kimmiş?» dedim.
«Dairenin müdürlerinden biri olacak» dedi, «adı Abdüsselâm Bey...»

Bizim dairede bu adda kimse yok. Pazar günü ben de karımla gidip tutacağımız evi gördüm. Üç katlı koca bir apartmanın geniş bir dairesi... Sahibi de

«Yeni gecekondu yapanlar takip edilecek.» — Gazeteler —

— Ben buralarda gecekondu filân görmüyorum!

içinde bir dairede oturuyormuş. Bir de adamı görelim ki, benim odacı Abdül Dayı değil mi?

Ağabey, insan deli olur, ben kiralık ev bulamıyorum, benim odacının apartmanı var... Sözü uzatmadan karımın yanında bana, «Efendi oğlum» dedi, «siz bana eski başmüdürün mirasısınız, sizden yıllık almasam da olur, altı aylık peşin verin, uyuşalım...»

Sesimi çıkarmayınca «İsteseniz, buranın yıllık kirasını bir ayda çıkarırsınız evvelâllah...» dedi.

«Nasıl?» dedim.

«Görüşmeye gelen herkesi yanınıza salmasak yeter... Odacı olarak bize iş düşürmüyorsunuz ki...» dedi.

Sözü uzatmadan döndüm... İşte böyle ağabey. Burda işe başlayalı yakında iki ay olacak. İş neresinden tutup, hangi birini düzelterekimi şaşırdım. Hepsi kenet ve birbirine bağlı... Bir bozukluğa parmak basam, çorap söktüğü gibi hepsi çözülecek... Bakalım ne yapacağım?... Dairede şimdi beni muhasara altına aldılar. Yanıma kimseyi koymuyorlar. İş olanlara türlü zorluklar çıkarıyorlar. Önlemek

Rehâvet

Şimdi çağ, Atom devri; Hidrojen bile hâzır,
Füzeler dolaşiyor fevâda vızır vızır.

Gelir elbet bize de yardım etmeğe Hızır,
Ne çıkar Garp ileri, bense geri kalmışım?
Açma uykumu yâhû! Görüyorsun dalmışım!..

İngiliz, Amerikan, Japon, Fransız, Alman,
Mısır, Küveyt, İsrail, Ürdün, Suriye, Lübnan,
Büyük, küçük her millet yarışacak bi amân,
Göklere el uzatmış, ben de duman salmışım,
Açma uykumu! Açma! Görüyorsun dalmışım!..

Başımı yobaz dişler asırlarca kemirmiş,
Ne dayanıklı şeymiş; kemik değil demirmiş!
Dünkü cıvz uşaklar sermayemle semirmiş,
Ben hêrgücü eritmiş, kemik deri kalmışım,
Açma! Açma uykumu! Görüyorsun dalmışım!..

İbret olmadı hattâ ağda pusan örümcek,
Ağustosta ötüşüp kışın aç kalan böcek,
Ben uykuda yaşarım, uyanmak ölüm demek,
Eshabı-kehti bile yarış dışı salmışım,
Açma uykumu! Açma! Görüyorsun dalmışım!..

Ya bir kafadar bulur komşuyu köteklerim,
Ya bir köşede uyur, patronu eteklerim,
Rızkı sa'yımdan değil, hep Tanrı'dan beklerim,
Erbâbı-tevekkülden böyle öğüt almışım,
Açma uykumu yâhû! Görüyorsun dalmışım!..

Şeref CANKU

için aşağı kata Danışma memurluğu koydurdum. Kapıcılar, odacılar, «Danışma» levhasını kapıyor, kimseye göstermiyorlar. Onun için seni karşılamaya aşağıya indim, yoksa ne yapar eder, seni yanıma bırakmazlardı. On-onbeş gün gelip gidip de beni göremiyenler var.

Çetin'e,

— Bu durumda ne yapmayı düşünüyorsun? dedim.

— Ankara'ya gidip, Bakanı göreceğim, dedi, o da yeni Bakan oldu... Tanırım kendisini, çok iyi bir adamdır. Her şeyi anlatacağım kendisine...

— Peki, ne isteyeceksin ondan?

— Bu dairenin memurlarını toptan değiştirmez, başka yere nakledip buraya yeni memurlar almazsa, burası düzelmez. Hiç olmaza üçte biri değişmeli...

— İnşallah... dedim, üzüntüy-le ayrıldım Çetin'den.

Birkaç ay sonra Çetin'in istifa ettiğini duydum. Bir gün de vapurda karşılaştım onunla. Pek üzgündü. Neden istifa ettiğini sordum, anlattı:

«Bakana gidip anlattım her şeyi... Bakan ağılayacak gibi oldu. «Hepsini biliyorum» dedi, «yalnız senin daireyi değil, bütün Bakanlığı boşaltıp yeniden doldurmaktan başka çare yok... Ama yenisini nereden dolduracağız? Sonra buna bizim gücümüz yeter mi?»

«Ne yapacağız öyleyse?» diye sordum Bakan'a.

«Ya istifa edeceğiz, ya da alacağız» dedi. Ben üç ay sonra istifa ettim...

— Bakan? dedim.

— O duruyor... Ama duyduğuma göre yerine başka bir Bakan getireceklermiş yakında... Gazetelerin hükûmette buhran var diye yazdıkları işte o... Yazık olacak genç Bakana, tam alışmıştı, değiştiriyorlar...

— Bakanı değiştirmek, bütün bakanlığı değiştirmekten kolaydır, ne yapsınlar? dedim.

— Bir bakanlığı değiştirmekle de iş bitmiyor ki... dedi.

— Sen ne yapıyorsun şimdi? dedim.

— Hiç... dedi, işsizim...

Çetin'i bu konuşmamızdan sonra uzun zaman görmedim. Çetin, politikaya atıldı, adı gazetelere sık sık geçti, iyi bir politikacı, sonra da Bakan oldu. Ama eskiden Başmüdür olduğu daireyle ilgili değil, çok başka bir bakanlığın Bakanı oldu... Çok yazık, eski dairesinin Bakanı olsa, belki o daireyi düzeltirdi. Yine de onun adına sevindim, Bakanlığı değilse de kendini düzeltti. Bakan olduğunu gazetelerde okuyunca «Efendi oğlum, tebrik ederim» diye telgraf çekmeyi de ihmal etmedim. Hemen bir mektupla cevap verdi, Ankara'ya gidip kendisini görmemi rica ediyordu. Gittim. Bana Bakanlığında bir iş verdi. Parası az, ayda bin sekiz yüz lira ücret alıyorum ama, yalnız öğleye kadar çalışıyorum. Gitmediğim günler bir şey diyen, arayıp soran yok ama, önemli bir işim çıkmazsa her gün gidiyorum. Evde oturmaktan sıkıldığım için ne de olsa orada biraz oyalanıyorum.

Aziz NESİN

PAZARTESİ :

Şimdi yeni bir savaş başladı dünyada: Sigaraya karşı...

Dün, bu konuda yapılan bir basın toplantısında, İsveç'li Profesör Carl Axel Valen, ne yapıyor biliyor musunuz?

Yirmibeş dakikada üç sigara içmiş... Eh, bir sigaranın yavaş yavaş içimi sekiz dakika sürse, üstat, birini söndürmeden öbürünü yakmış demektir.

Buna benzer bir «Äleme verir talkını, kendi yutar salkımı» fıkrası vardır:

Hoca camide vazederken:
— Ey cemaat!.. demiş, enfiye çekmek mekruhtur...

Cezbe ile elini kürsüye vurunca, cebinden fırlayan enfiye kutusu, kendisini dinleyenlerin üstüne yuvarlanmaz mı..

Ama hoca yaman!.. Halkın kahkahayı patlatmasına vakit bırakmadan:

— İşte, demiş, ben de bugünden itibaren enfiyeyi bırakıyorum!

İsveç'li profesör, eğer bu fıkrayı bilseydi, üçüncü sigarayı tablaya basarken:

— İşte, derdi, ben de bu dakikadan itibaren sigarayı bırakıyorum!

SALI :

Yeşilay Genel Başkanı Yusuf Ziya İnan içki tüketimi üstüne şu açıklamayı yapmış:

1939 yılında, adam başına bir litre alkol düşerken, şimdi, 1963 yılında altı litre düşüyormuş!

Neden acaba?.. Neşemizden mi çok içiyoruz, kederimizden mi?

Rahmetli doktor Adnan Adıvar'ın bir meclis konuşmasını hatırlıyoruz.. İçki fiyatları arttırılırken kürsüye çıkmış:

— Bu içki, acı bir şeydir, demişti, çok satılırsa da kârdadır, az satılırsa da...

Çok satılırsa, âlâ: Gelir artıyor, devlet, içki artışı nisbetinde kazanıyor demektir. Yoook, satış düşer, gelir azalırsa, yine ne mutlu: Millet az içiyor, vatandaş sağlığı kazanıyor demektir.

Bugün de tıpkı öyle: 1939 da milletin sıhhati, 1963 de de devletin hazinesi kazançta!

Milli gelir uğruna sağlıklarını feda eden hamiyetli vatandaşlarımıza ne kadar teşekkür edilse azdır. Var olsun fedakâr sarhoşlarımız!

ÇARŞAMBA :

Hürriyet gazetesinde gördüğüm bir fotoğraftan ve okuduğum bir haberden öğrendim: Kartal Belediye Başkanı, genç kültürlü, zarif bir Türk hanımı imiş: Halenur Berkok... Bu hizmete, miting meydanından değil, Edebiyat Fakültesinden gelmiş.

Bayan Halenur, sık sık iftarlar vermiş ramazanda. Ama, sosyete hammlarına caka iftarları değil, yoksullara, fakirlere, sosyal adalet iftarları... Sonuncusu da, Kartal Belediyesinin ondört temizlik işçisine.

Zeytinlerle oruçlarını bozmuşlar, peynirlerini, reçellerini yemişler, sıcak tarhana çorbalarını içmişler.. Kuzu kapamasına kadar her şey tamammış sofrada.

Sayın Halenur, sırtında siyah astragan manto, saçlar plâtine, turnaklar manikürlü, iftar sofrasında iki çöpçü arasına oturmuş: Çankırı'lı Hasan Şap'la Kemahlı Ahmet Pınar'ın...

Ey Atatürk devrimlerinin koruyuculuğunu, yürütücülüğünü kimselere vermeyen Halk Partisi, böyle bir Belediye Başkanın var mı senin?

Haaa, söylemeyi unuttum: Halenur Berkok Adalet Partisinin dendir!

PERŞEMBE :

Almanya, malûm ya, yavaş yavaş ikinci vatanımız oluyor: Trenler dolusu, uçaklar dolusu işçi gönderiyoruz oraya...

Eh, gidenler çoğaldıkça, ihtiyaçlar da çoğalıyor. Ramazanda, Kafkasyalı bir Türk'ün dükkânını cami yapmışlar, bir de sarıklı İmam uydurup teravîh kılmaya başlamışlar. Allah kabul etsin!

Yalnız, cemaat hoşuma gitmedi: Resimde görülen beş vatandaşın ikisi beyaz, ikisi siyah takkeli...

Kuzum, namaz kılariken mutlaka takke giymek, mutlaka ibişlemek şart mı?

İmam, Konya'lı Şefik hocanın dediğine göre Almanya'ya giden kadın işçilerimizden bazıları başka işler de tutmaya başlamışlar.

Acaba, erkeklerin ibadeti, kadınların kabahatini affettirir mi dersiniz?..

Aman vatandaşlar, dikkat!.. Türkiye'yi Almanya'ya benzetmiyoruz ama, bari Almanya'yı Türkiye'ye benzetmeyelim!

CUMA :

İki üç günde bir gazetelerde çıkan bir haber var: Gecekondular ıslah edilecek...

Türkiye'nin, büyük şehirlerinde, gecekonduvarlarda yaşayan iki milyon vatandaş varmış.. Ortalama bir hesap, gecekondu sayısı beşyüzbin demek.

Bu portakal sandıklarından, gaz tenekelerinden kurulmuş derme çatma barınaklar nasıl ıslah edilecek?

Pencere açıp cam tak, bir şey değişmez.. Damına ziftli bez yapıştır, akıntıyı kes, yine bir şey değişmez.. Toprak zeminine tahta döşe, yine, yine bir şey değişmez... Mutfağı yok, tuvalet yok, musluğu yok, ocağı yok, tavanı yok, duvarı yok, yok, yok, yok...

Gecekondular ıslah edilecekmiş!.. Hey Allahım, sen önce şu politikacıları ıslah eyle!

CUMARTESİ :

Çoğu gitti azı kaldı: ondokuz yıl sonra Hallıç öylesine çamurla dolacakmış ki, artık ne vapur işleyebilecekmiş, ne kalyon!

Kurbağlıdereyi lâğımlarla boğduk... Göksu, çoktan tıkandı... Nedim'in Kâğıthanesini de Divan Edebiyatı gibi unuttuk: Ne «Çağlayan kasrı» kaldı, ne «Âb-ı Hayat» akıtan ejderha... Biz Türkiye'ye turist gelsin diyoruz. Ne göstereceğiz turist'e?.. Taksim meydanını mı?.. İstiklâl caddesini mi?.. Bilmem ne pavyonunu mu?..

Turist, Kâğıthane'de «Hanım İğnesi» kayıklarına gezmek için gelir.. Göksu'da üç çiftle mısır kazanlarını görmek için gelir... Kurbağlıdere'de Venedik'te görmediği rüyaları görmek için gelir... Bunlar da olmadıktan sonra turist'e gösterecek nemiz var?.. Kalabalık caddelerde cebeli dervişler gibi çırpınan trafik memurlarımızdan başka?

Singapur bizden ne istiyormuş, biliyor musunuz?..

Oyuncak!

Şaşırm kaldım bu isteğe... Acaba nerden akıllarına gelmiş, kim söylemiş onlara Türkiye'deki oyuncak satışının dünya piyasasına ihracat yapacak bir verimde olduğunu?..

Eskiden, Eyüp Sultan oyuncakları vardı: Tef, fırlıdak, haciyatmaz, çekirge... Şimdi, yongası çocuk parmaklarınıza batan o zavallı, o fakir el işleri bile yok!

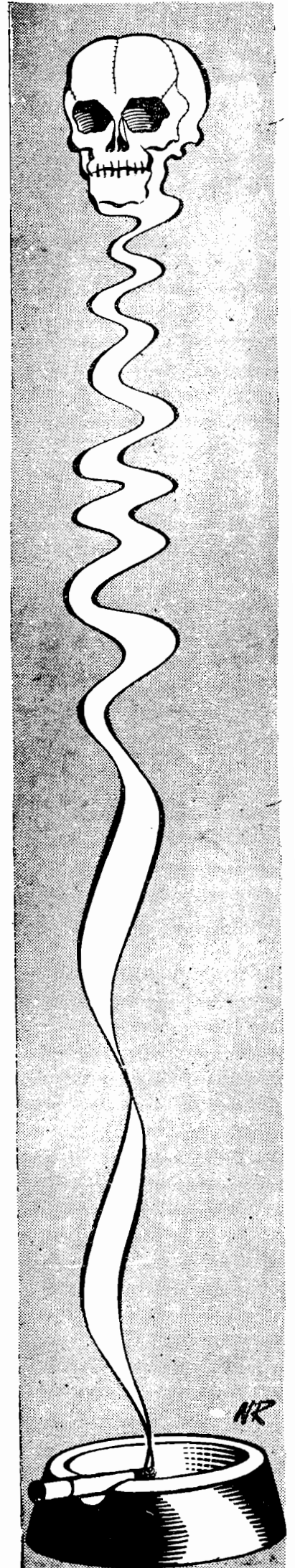
Avrupa'da oyuncak bir çocuk dünyası-

PAZAR

dır: Elektrikli trenleri, uçakları, otomobilleri, tankları, gemileriyle... Takla atan canbazlar mı istersiniz, çalgı çalan müzisyenler mi, yoksa konuşan, şarkı söyleyen bebek kızlar mı?..

Bu ayrı bir teknik, ayrı bir hüner, ayrı bir asanattır. Bunun mühendisleri, ustaları ve milyonluk fabrikaları var...

Bizde mi?.. Bizde... Şimdilik şehir işleri, imar işleri, eğitim işleri, tarım işleri birer oyuncak! Doğrusunu isterseniz bizim bu oyuncaklarımız da Avrupa'da bulunmaz!

Tuh Sana!

Rifat ILGAZ

GECE bekçisiydi Mahmut Efendi... Kesme taştan, kale gibi, top atsan yıkılmaz bankalardan birinde. Tam otuz iki yıl bu... Böyle her sabah, pos bıyıkları biraz daha düştük, gözleri biraz daha kanlı, bel biraz daha bükük dönerdi Güzelyalıdaki evine.

Bu dönüş, söz temsili, herkes gider Mersine hesabı bir dönüştü. Daktilo kızlar paketlerle, memurlar baremdeki derecelerine göre, kat kat ikili üçlü sefertaslarıyla, işçiler çıkınları, gazeteye sarılı yemek kaplarıyla, telaşlı giderlerken, Mahmut efendi biraz sağına yatık, başı önüne eğik sükküm püklüm tutardı evin yolunu. Kendi halinde bir adamdı. Yarasarlar gibi gün ışığından uzak yaşardı ama, çok tanıdığı çok selâmlaştığı vardı:

«Uğurla amca!..»

Çapkın!.. Üç tane birbirinden güzel kızlar içindi bu selâm! Hayır! Bu türlüünden değil, bankanın oralardaki kahveden tanışılardı kimbilir, belki de Rüstemden... Hani o İkinci Kordondaki bol kepece Rüstem!..

«Merhaba Mahmut Amca!..»

Mahalleden bir delikanlı... Orta ikiden belgeli... Mahmut Efendi fazlasını bilemez. Nerden bilsin? En küçük kızın oynayıp pıçkurusu. Amca ha?.. Dalgasını geçiyor boyuna bakmadan...

«Âbi merhaba!..»

Bitirim seni!.. Bu kadarı da fazla! Hem Sevime asıl, hem âbi ha? Zemane gençleri bunlar!

«Erkencisin âbi!..»

Ne zaman geç kalmış ki Mahmut Efendi? Lâf işte!

«Uğur ola Mahmut Efendi!..»

Gördün mü efendi adamı? Nasıl almazsın böylesinin selâmını?

«Merhaba Hâdi Efendi!..»

«Nasılsın, çoluk çocuk nasıl?..»

«Çoluğu, çocuğu kim görüyor ki?..»

«Görmelisin! Babalık bu! Görmem lâzım! Hadi Eyvallah?..»

Kız evladı başı boş bırakmaya gelmez, bütün gün kaz güder gibi güdeceksin... Benden söylemesi!

Peşinden boyacı Kâmil... Torpil gibi patladı uzaktan:

«Yaaay Mahmut Efendi bilâderim, Tomsonu hazırladım, zulada... Yarın gece saat ikide dayıyacağım alının ortasına. Banka yalnız İstanbul'da mı soyulmuş, göstereyim memleketi! Tatlı canını seviyorsan gık bile demez, paşa paşa düşersin önüme! Yooook, düdüğe müdüğe asılmaya kalkarsan duman- dır hâlin! Tetiğe dokundum mu boylu boyuna uzatırım leşini! Val- laa ben parasında marasında değilim, memleketin şerefi için yapacağım bu soygunu. Anlıyorsun ya, iyi düşün de fazla uğraştırma beni!.. Yaaa Mahmut Efendi bilâderim, analar neler doğurmuş görsün mil- let!..»

Sinsi sinsi Mahmut Efendinin güldüğünü görünce birden sinirle- nir gibi yaptı:

«Yakıştırıyorsun bana banka soygunculuğunu ha? Bak, bu daha çok hoşuma gitti. Demek polis de yakıştırırmayacak. Eğer işi başarsam senin de inkâr etmem hakkı- nı, söz! Dile benden ne dilerse! İki top Nazilli basması mı?.. Üç kızın da teker teker düzerim çey- zini, anlıyor musun? Söz diyorum sana!..»

İş, kızlara gelip dayanınca bir

şeyler hatırlamış gibi dalgın dalgın baktı Mahmut Efendinin gözlerinin içine:

«Sana bir şey söylüyeyim mi ben! Büyük kızının kulağını çek biraz! Geçen gün Konakta görmüşler, ya- nında da çamaşırcı Hacerin kızı... Tanıdın değil mi, o, gazeteye res- mi basılan kızlardan!..»

«Hadi oradan zevzek sen de!..» de- yip yürümek istedi, Boyacı Kâmil geçti önüne:

«Tomsonla soyguna benzemez bu dediklerim. Bak ben de kız baba- sıyım. Bu çamaşırcı Hacerin kızı, hani o ipliği pazara çıkmışlardan... Görmüşler diyorum seninkini. Hem de Büyük Kardıcalının önünde... Alıp, gencecik kızları soyuyorlar- mış çırpıplak. Duymadın mı dedi- koduları? İyi muuz diye bağırıyor delikanlılar arkalarından. Kızına sahip ol, büyük kıza. Yazıhanelere girip çıkmaya başladı mı tutma artık! Bütün gün uyuyorsun sen. Dost acı söyler. Türkân için iyi şey- ler söylemiyorlar mahallede, anla- dın mı? Benden söylemek. Sonraaa, senin ortanca kıza da bir görüntü- ver, çok baştanlara bugünlerde!..»

«Sevim mi?..»
«Biraz sıkıştır da kurtulsun ziyan zebil olmaktan. Dedim ya benden söylemesi... Hadi Mahmut Efendi bilâderim, şimdi uğurlar olsun, git sağlıcakla!..»

Neler söylüyordu bu Boyacı Kâ- mil sabah sabah... Keşke gene ban- kayı soymaktan, tomsonu burnu- na dayamaktan konuşsaydı da iki kızına böyle açıktan açığa dil uzat- masaydı.

«Merhaba Mahmut Efendi am- ca...»

«Uğurlar ola amca...»

«Hayırlı sabahlar âbi!..»

Hiçbirini duymuyordu Mahmut Efendi. Bir kulağından girip bir kulağından çıkıyordu merhabalar. «Hayırlı sabahlar Mahmut amca- cığım!..»

Birden gözlerinin içine baktı se- lâm verenin. Biraz alaylı mıydı bu merhaba ne?.. Yok, hayır... Çiçeği burnunda bir delikanlı neye alay etsindi durup dururken? Ne de çok genç vardı mahallede... Nasıl ye- tişiyordu bunlar? Ne çabuk serpi-

lip boy atıyorlardı... Çok delikanlı vardı ya, hiçbirini de elini öpüp kız- larından birini istemiyorlardı. En küçükünden başlasalar bile gene razıydı. Para yetiştiremez olmuştu üstlerine başlarına...

Köşeyi dönmüş, mahalle kahve- sinin önünden geçiyordu. İçeriler- den bir ses yükseldi:

«Geçiyor senin kayınpeder hisşşt Yılmaz!..»

Daha kalın bir ses tersledi onu:

«Sus ulan inek arabası!..»

«Sevimin babası geçiyor!..»

«Jalenin babası...»

Biraz gururlanır gibi oldu. Son- ra birden bel bel bükülüyordu:

«Yazık!..» dedi, «Sizin gibi delikan- lılara bel Yazık kalıbınıza, kıyafe- tinize!..»

Boyacı Kâmil haklı mıydı ne? «Bizimki de babalık mı?..» dedi, «Şambabalığı!..»

Cebinden çıkardığı anahtarla ka- pıyı açtı. Durdu, kulak verdi. Kim- se duymamıştı geldiğini. Demek kimse yolunu beklemiyordu. Ök- sürdü diri diri...

«Heey!..» diye bağırды, «Nerdesi- niz be, öldünüz mü?..»

Karısı merdivenin başından:

«Sen misin?..» dedi.

«Benim işte, görmüyor musun? Nerde kızlar?..»

«Evdeler!..»

«Türkân da evde mi?..»

«Evdde!..»

«Sevim?..»

«O da evde!..»

«Jale?..»

«Nereye gidecekler? Evdeler ta- bli... Hepsi evde...»

«Nereye gidecekler haah? Uyu sen! Çamaşırcının kızını tanır mısın, Hacerin kızını?..»

«Tanırım, n'olmuş?..»

«Ebenin kördü olmuş! Gazeteler neler yazıyor, okuyanlardan da duymadın mı?..»

«Duymadım!..»

«Duymadın ha? İşine gelmiyor da!.. Söyle neydi adı Hacerin kızı- nın?..»

«Nermin!..»

«Tamam, işte o! Bizim Türkânla bir daha şuradan şuraya adım at- mayacak! Yazıhanelerin, hanların önünde fink atmak yok!..»

Biraz daha erkekliliğini göstermek için:

«Ne var yiyecek?..» diye sordu. U- yumadan önce bir şeyler yemek âdetiydi... Akşamdan ne kaldıysa.

«Tarhana çorbası...» dedi, «Sana çorba yaptım sıcak sıcak...»

İçi birden ısınverdi. Karı dedi- ğin böyle olurdu işte. Yüzü yaribu- çuk gültüyordu Hayriye banının. Bütün bütün değil... Bir tasası, bir kuşkusuydu onun da:

«Sana bir şey diyeyim mi ben?..» diye sokuldu kocasına.

«Söyle!..»

«Bu kıza bir hal var sabahtan- beri...»

«Hangisinde?..»

«Canım hangisinde olacak, büyük kıza!..»

«Ne gibi bir hal?..»

«Sabah sabah su ısıttı!..»

«Eee?..»

«Yıkandı...»

«Eeee?..»

«Tarandı...»

«Sonra?..»

«Südü, sürüştürdü!..»

«Hele bak şu edepsiz!..»

«Hani yeni bir kombinezonu var- dı ya?..»

«Var mıydı bilmem...»

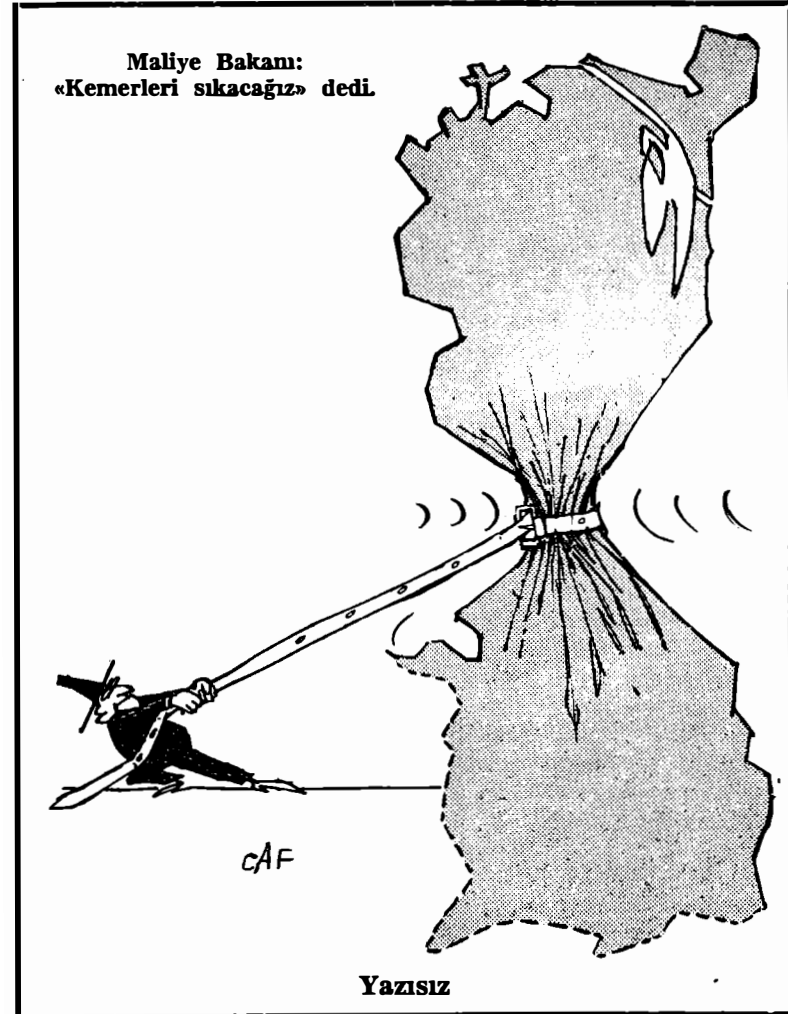
«İşte onu da giydi!..»

«Demek, dedikleri soğru!..»

«Sonracığma, kalkanları da kat- ladi, devşirdi, bohçalayıp dolaba koydu!..»

«Nereye koyacaktı?..»

«Canım gene dolaba koyacaktı ama, böyle alıp götürmek için de-

Maliye Bakanı:
«Kemerleri sıkacağız» dedi.

CAF

Yazısız

ğil! Kız kaçacak senin anlıyaca-
ğın...»

Biraz şaşır gibi oldu Mahmut
Efendi. Çorbanın dibini bir temiz
sıyrdı. Bıyıklarını peşkire özene
bezene sildi. Keyifli keyifli sordu:

«Kaçacak ha?»
«Öyle görünüyor!»
«Ne yapıyor şimdi?»
«Pencerenin önünde... Sözüm ona
küçükün kazağını örüyor. Kulakla-
rı kırıste!»

«Kiminle kaçacak dersin?»
«Bir Yılmaz varmış!»
«Ne iş yaparmış bu Yılmaz?»
«Top oynuyormuş Alsancakta!»
«Yani bizim kızı top oynamaya
mı götürüyor?»

Biraz kuşkulandı. Sonra gene
kendi verdi cevabını:

«Bunların hepsi de aylıklı...»
«Öyleymiş... Kendine güvenmese
kalkmazdı kaçırılmay!»

Kahvenin önünden geçerken bir
Yılmaz lafı çalınmıştı kulağına:

«Peki!» dedi, «Kaçırsın bakalım,
yatağı ser de yatayım ben...»

Soyundu, döktü, girdi yatağa.
Uyuyamıyordu. Tilki uykusuna geç-
ti. Uyur görünmesi lazımdı. Göz

göre göre kızının kaçırılmasına gön-
lü razı olmuyordu. Kaçıracaklardı
kızını ha? Hani biri çıkıp da er-

kekçe... elini öpüp... Yok, yok...
Böyleşi daha iyiydi. Aman alsın

götürsün namusuyla! Götürsün de...
Nikâhını geciktirmesin. Bu kız da

büsbütün aptal değildi ya...
Bir ara bir korna sesi geldi ku-

lağına... Dura dura çalışıyordu...
Bir... İki... Üç... Evde çıt yoktu.

Bir işaretir bu ya... Kızı duyma-
mış mıydı? Bir... İki... Üç!.. Gözü-

nün birini aralayıp baktı. Karısı
pencerenin önündeydi. Perdeyi haf-

ifçe çekmiş bakıyordu. Az sonra
kalktı, kapının aralığundan bakma-

ya başladı.
«Hayriye!» dedi usulcana.

Karısı çevirdi başını:
«Susss!» diye bir işaret yaptı.

«Kaçıyor!»
«Bırak kaçsın!»
«İndi merdivenlerden...»

«Bırak insin!»
Birden, aklına bir şey gelmiş gi-
bi oturdur:

«Hayriye!» dedi, «Bohçasını da
almış mı?»

Karısı hemen pencereye koştu,
perdenin aralığundan baktı:

«Almış, koltuğunun altında!»
«Tamam!» dedi, «Kaçıyor!»

Rahat bir nefes almıştı.
«Pekii!» dedi, «Arabayı da görü-

yor musun?»
«Görüyorum!»

«Kaç kişi var içinde?»
«Bir şoför... O kadar!»

«Ne?.. Bir şoför mü?»
«O kadar!»

«Olmaz! Çocuk yok mu?»
«Yok!»

«Olmaz böyle şey!.. Yâni, o, top
oynayan çocuk yok mu?»

«Görülmüyor!»
«Nasıl olur?»

«Belki arkadaşdır bu şoför o-
nun!»

«Olmaz... Böyle kız kaçırılmaz!»
«Neden olmasın? Oğlan az ilerden
biner!»

«Olmaz diyorum sana!»
«Sakin kızı bu şoför kendi hesa-

bına kaçırmaya kalkmasın?»
«Kepazelik olur o zaman!»

«Neden kepezelik olsun?.. Biri-
birlerini seviyorlarsa?»

«Şoför değildi ki... Kızın şeyi...»
«Belli olmaz, bir de şoför varmış
demek!»

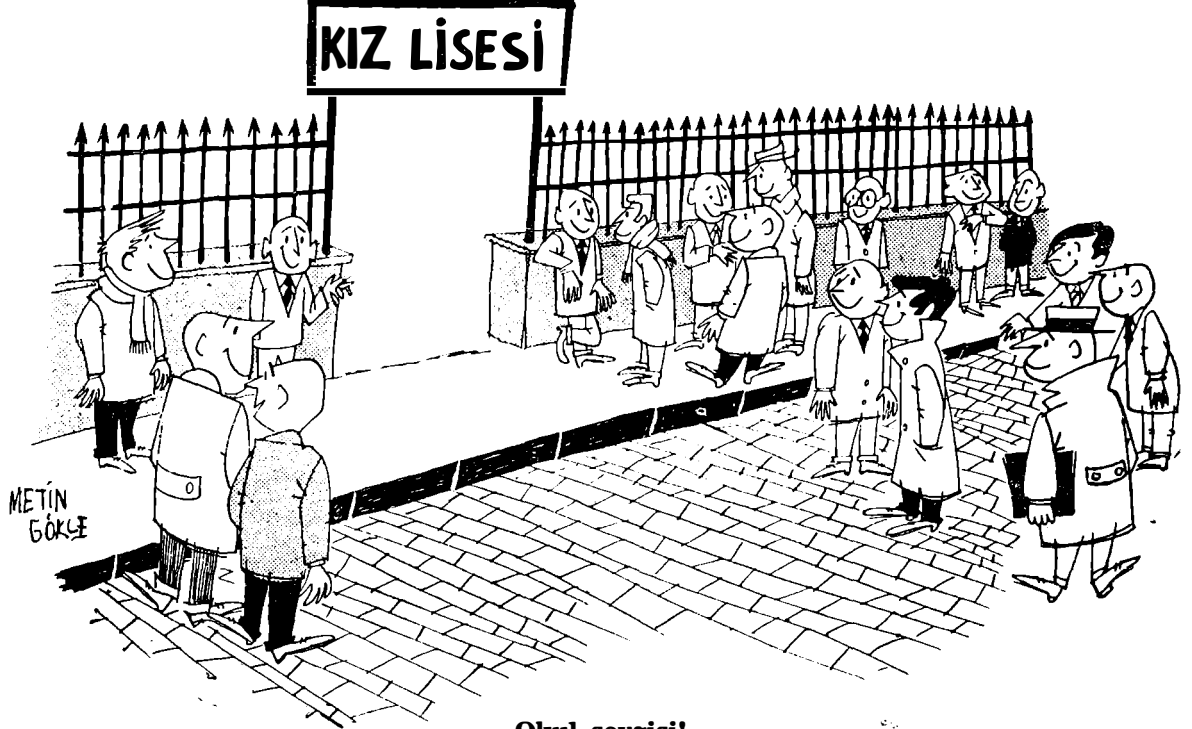
«Peki... Ne yapalım?.. Yazihane-
lerin oralarda dolaşımtansa ça-

maşırcının kızıyla... Şoför olsun!
Belki araba da kendindir...»

Hayriye hanım son raporu veri-
yordu:

«Kız bindi arabaya...»
«Oldu bu iş...» dedi, «Güle güle
gitsin!»

Önce bir homurtu yükseldi soka-

Okul sevgisi!

ğın başından. Bir eksoz gürültü-
sü... Sonra, çalışan bir motorun git-
tikçe uzaklaşan tempolu sesi...

Birden bir ısıklık... Arka arkaya...
Sesler... Bağırılmalar... Küfürler...

«Ulan, kaçıyorlar Türkânı!»
«Koşun ulan... Kestirmeden... Çe-

virin arabanın önünü!»
Kahve olduğu gibi boşalmıştı.

Hayriye hanım bir şey anıyama-
mıştı bundan...

«Hele kalk!» dedi, «İşler karıştı...»
«Ne var, ne oluyor?»

«Arabanın peşine düştü kahvede-
ki itler!»

«Hay Allah!.. Onlara da ne olu-
yor be?..»

«Yılmaz denen topçu çocuk da
içlerinde...»

«Tamam!.. Onun işidir bu!»
«Ona ne yahu? Eğer çok seviyor-

sa o kaçırıyorsa!..»
«Biz kızı kaçırmalarına engel mi
olduk?»

«Düpedüz edepsizlik bu!..»
Sokağın alt başından, hep bir

ağızdan söylenen şarkı gibi bir şey
yükseldi neden sonra:

«Bir baba hindi hey yallah!»
«Alamadan gitti hey yallah!»

«Pilâv da zerde hey yallah!»
«Şoför de nerde hey yallah!»

Sesler gittikçe yaklaşıyordu. İki-
sinin de başları, seslerin geldiği

yana dönmüştü.
«Şoför de nerde hey yallah!»

Hayriye hanım bağırdı:
«İşte, işte! Kız da aralarında... O,

Yılmaz denen çocuk da orda!..»
«Bir baba hindi hey yallah!»

«Alamadan gitti hey yallah!»
Mahmut efendinin tepesi atmıştı:

«Rezalet!» dedi, «Bu kadarı da
kepazelik! İki paralık oldu namu-

sumuz!»
Kapının önünden sesler geliyor-

du:
«Mahmut efendi amcaaa!..»

«Hele açın şu pencereyi!»
«Mahmut amcaaa... Kızınız tes-

lim! Bohçasıyan beraber... Kapa-
yı kilitleyin de kaçmasın bundan so-

ra. Kızınız teslim! Hiç bir eksik-
liği yok!»

Hayriye hanım araladı perdeyi
«İşte!» dedi, «Kız geliyor... Bohça-

sını da verdiler koltuğuna. O ço-
cuk elini sıkı kızın... Bak edepsiz-
ze, utanma var mı hiç... Teşekkür
ediyor oğlanlara!..»

Bir alkıştı yükseldi. Sonra Tür-
kânın selâmlaması:

«Hadi Allahısmarladık çocuk-
lar... Hoşça kalın!»

Hayriye hanım dışlerinin ara-
sından:

«Edepsiz...» dedi, «Yırtık!»

Mahmut efendi fırladı yataktan,
koştı merdiven başına:

«Nedir senin bu yaptığın?» diye
bağırdı, «Ne yüzle dönüyorsun bu

eve? Göz göre göre kız kaçırıldı-
nı kim görmüş? İnsan kaçmalı ama

bir daha dönmemeli eve! Tuh se-
nin kalıbına, kıyafetine edepsiz!

Geceler çuvala mı girdi be! Gün
ortasında yenir mi bu halt? İki pa-

ralık ettin şerefimi! Gece bekçisinin
kızı böyle gün ortasında mı kaçır?

Hiç olmazsa beni düşünseydin de
evde yokken yeseydin bu halt! Bu

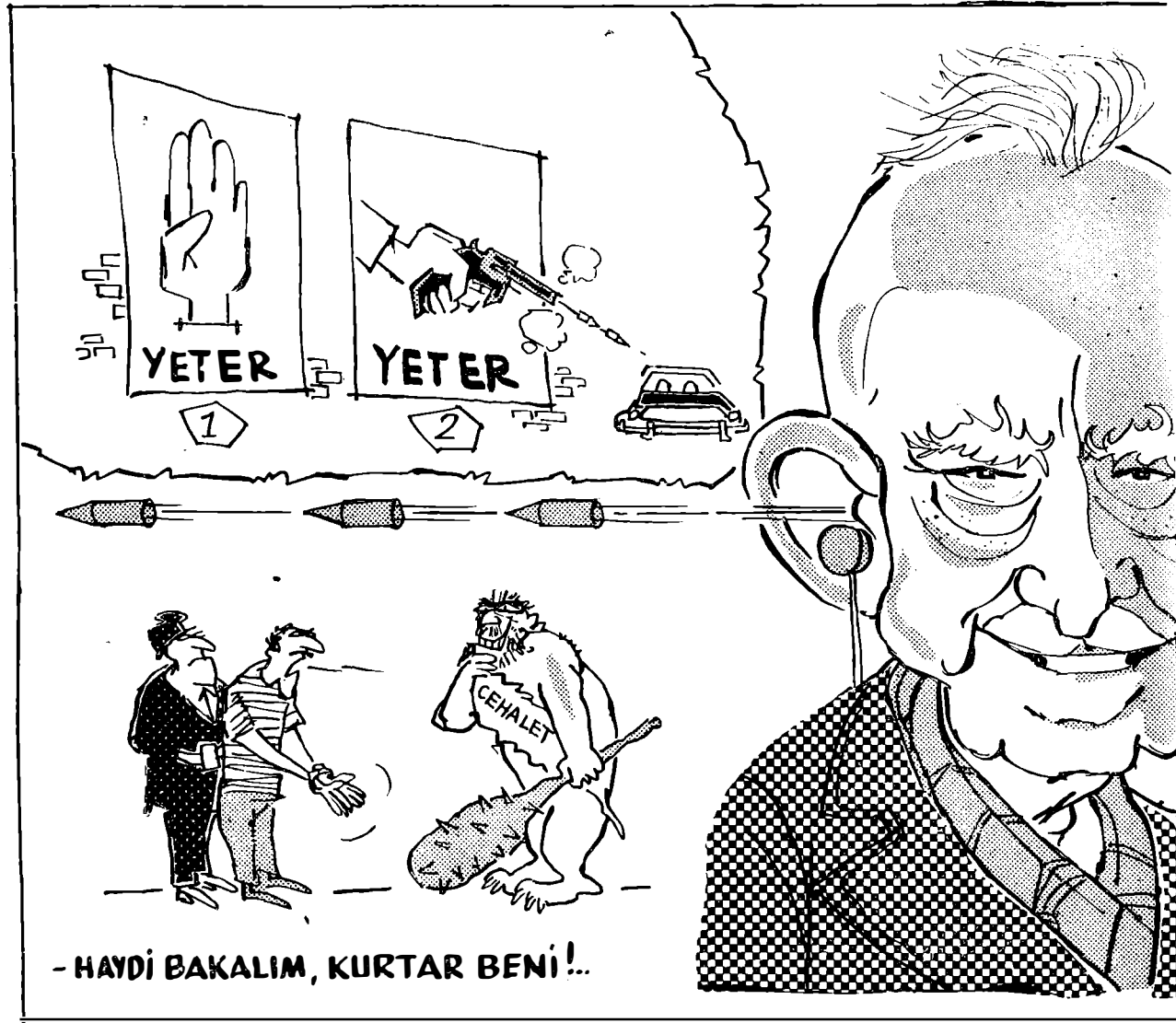
kadarcık işi olsun beceremedin.
Tuh olsun sana!..»

Rıfat ILGAZ

«Trafik Eğitim Ekibi» vatandaşlara tavsiye-
lerde bulunuyor. — Gazeteler —

— Lütfen vasiyetinizi hazırlayınız!

- HAYDİ BAKALIM, KURTAR BENİ!..

Telefonla tedavi

Geç vakit hastaneden yorgun dönen doktor tam karısının yanına, yatağa uzanırken telefon çaldı.

Doktor, telefon ahizesini almak isteyen karısının elini tuttu:

— Bak, karıcığım, evvelâ ne istediklerini öğren, ondan sonra benim evde olmadığımı ve beni her ân beklediğini söyle..

Kadın, komodinin üzerindeki telefon ahizesini alarak:

— Doktor evde yok, dedi. Fakat istediğinizi bana anlatın, belki yardımım olur size..

Telefonun öbür ucundaki adam:

— Ben komisyoncu Fahriyim, sırtında müthiş bir ağrı var, beni uyutmuyor, ne tavsiye edersiniz?

Kadın, telefonu kapamadan kocasına döndü, durumu anlattı ve ondan aldığı cevabı kendi tavsiyesi imiş gibi hastaya bildirdi. Hasta:

— Teşekkür ederim, dedi, yalnız size bir şey sormak istiyorum, şu yatakta sizin yanınızda bulunan adam ne sıfatla tıbbî tavsiyelerde bulunuyor!..

Beterin beteri!

İhtiyar komik, yıllardanberi zavallı, çirkin ve hastalıklı bir kadınla yaşıyordu. Bir gün ziyaretine gelen genç bir aktör, lâf arasında sordu:

— Hocam, çirkin bir kadına âşık olmaktan daha ağır bir şey var mı?

Tecrübeli komik, genç aktörün yüzüne baktı ve mânâlı bir gülümseme ile cevap verdi:

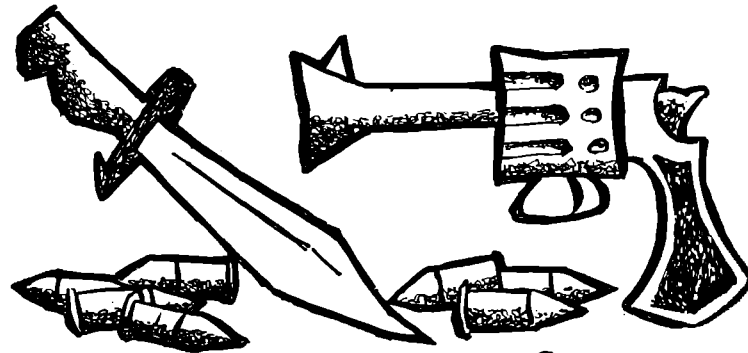
— Evet dostum, daha ağırı var. Güzel bir kadının dostluğu!..

Bizim içimizde kin yok kimseye,
Dostlar kapılmasın boş vesveseye.
Berber lâzım değil zaten köseye

Böyleyken söz duyduk açmadan kutu,
Ne sebepten doğdu bunca homurtu?

Azıcık aşun var, ağrımaz başım,
Yaşlılar akranım, gençler çağdaşım,
Yalnız kem niyetli kişiye taşım,
Onların nemlidir, yanmaz barutu,
Ama hiç dinmiyor sinsi homurtu!

Kime deli derler, kimlere Veli?
Müdür memurundan daha cilveli!
Bunu mu ummuştuk bizler eveli?
Neşe, içimizde acı bir tortu,
Her yanı kaplamış sinsi homurtu.

mim uyku

Suikant an

Suikastten Cizgiler...

CAF

BÖYLE
SEYLER BENİM
BİR KULAĞIMDAN
GİRER, BİR
KULAĞIMDAN
ÇIKAR!...

KELEPÇE...

B.M.M.
GİDER

İNÖNÜ SUİKASTTEN SONRA MECLİSE GİTTİ. (Gazeteler)

Bizi destekliyen ya iki, ya bir,
Dev aynası taşır bütün ekâbir.
Sabır sabır ama en sonu kabir.
Sığınak yok ortada bu yaz bulutu,
Artık dinmelidir sinsi homurtu.

Nereye gelecek bu sözün ucu?
Biz hancı rolünde, onlarsa yolcu.
Çoğunun maksadı doldurmak hurcu!
Ne mübarek bayram, ne kutsal yortu,
Hepsinin ağzında sinsi homurtu.

Menfaat sezince iliği gevşer,
Burnunu soktuğu her işde bir şer.
Böyleyken dört ayak üstüne düşer,
Karada Kadillak, denizde botu,
Bari, bu durumda dinse homurtu!

Salâhaddin KUTLU

Kibar fotoğrafçı

Tanınmış kadın sanatkârlarımızdan biri, İkinci Dünya Harbinin bittiği sıralarda, bir fotoğrafçıya uğrayıp birkaç güzel poz çekirtmişti.

Geçen hafta, o fotoğrafçının önünden geçerken birdenbire, hatırına geldi, içeriye girip fotoğraf çekirdi. Fakat bu seferki pozundan memnun olmamıştı. Fotoğrafçıya hayretle sordu:

— Geçen sefer sizde çektiğim fotoğraflar bundan çok daha güzel, neden?

Kibar fotoğrafçı ellerini uğuşturarak:
— Haklısınız hanımefendi, dedi, yalnız unutmayın ki ben o zaman 15 yaş daha küçüktüm!.

İki serseri

Parkta tanışan iki serseri, yanyana oturmuş konuşuyorlardı.

— On iki sene evvel evimden ayrıldım, buna sebep, bizim pederin, her akşam gelip: «Bugün ne yemeğiniz var?» demesi ve başka bir şey düşünmemesidir. Onun bu haline çok içerliyordum.

— Ben de oniki sene evvel aşağı yukarı seninkine benzer bir sebepten evimizi terketmiştim. On sekiz kardeşlik, babamız her akşam gelir «Bugün yenilir şey yok mu?» demekten başka endişesi yoktu. Bu haline çok kıızıyordum.

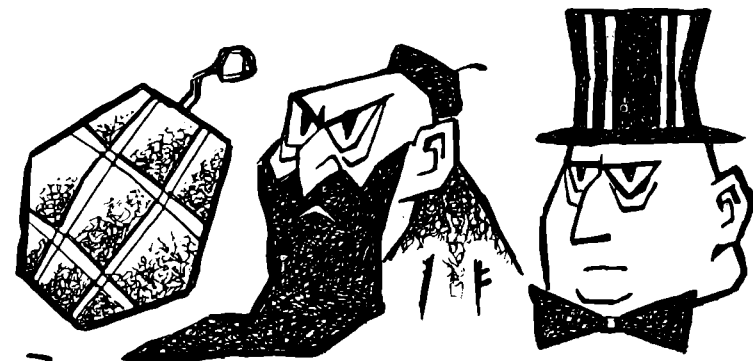
Fare zehiri

Hâkim, suçlu kadına sordu:
— Kocanın içki şişesine fare zehiri atmışsın, öyle mi?

— Evet bay hâkim, içkiden tiksiniş bir daha içmesin diye yaptım o işi, içki çok dokunuyor ona.

— Hiç üşür mü kardeş?.. Tam onun havası: Kar gibi kız!

YAZI öğretmeni Serj Kapitanoviç Akiyenev kızını tarih - coğrafya öğretmeni İvan Yetroviç Şovadin'le evlendiriyordu. Şerefe güzel bir düğün merasimi tertip edildi. Büyük salonda yenilecek içilecek ve dansedilecekti. Davetliler arasında gelinin babasının ve damadın en seçkin arkadaşlarını görmek kabildi ve bütün evde mesut ve neşeli bir hava esmekteydi..

Saat sekize doğru, Akiyenev, yani evin beyi, akşam yemeğinin hazır olup olmadığını kontrol etmek için mutfağa girdi. Ördek ve kaz kızartması ve daha bir sürü nefis yiyeceğin kokusu ve bir buhar tabakası mutfağın havasını yoğunlaştırmıştı. İki uzun masanın üzeri gelişli güzel fakat artistik bir şekilde konmuş olan et dilimleri, içkiler ve o akşamki yemek için tedarik edilen türlü nevale ile tamamen dolu idi. Masaların etrafında ise ahçı kadın koşup duruyordu. Naşa, kuvvetli, iri, kırmızı yanaklı, çift gerdanlı ve koca göbekli bir kadındı. Akiyenev keyifle ellerini oğuşturarak ve ağız sulanarak:

— Ne nefis kokuyor... dedi; bu yiyeceklerin hepsini tek başıma temizleyebilirim. Fakat, balık nerde Naşa? Bana balığı göster çabuk!...

Ahçı kadın hazırladığı tabaklardan birinin başına geçti ve yağlı kâğıdı büyük bir dikkatle kaldırdı. Uzun bir kayık tabağı içinde salçalar, sebze garnitürleri ve zeytinler arasında koca bir yayın balığı kuzu gibi yatıyordu.

Bu nefis manzara karşısında gözleri parlayan Akiyenev bir müddet hayran hayran balığı seyrettikten sonra zevkten büyük bir gürültü ile dilini şaklattı ve ağızını şapırdattı.

— Ah ne hararetili bir öpücüktü! Böyle ateşli ateşli kimi öpüyorsun bakalım, emektar Naşayı mı?

Mutfak kapısı tarafından bu sözler duyulduktan hemen sonra ihtiyar Vanikin'in saçsız başı kapı aralığından içeriye uzandı:

— Serj Kapitanoviç, koca kurt seni! Mes'ut bir gelin babası ahçı kadınıla... Hem de böyle bir günde ha!...

— Sen neden bahsediyorsun sersem... diye Akiyenev şaşkın bir tavırla söylendi; sakın bu saçmaları içerde de tekrarlamağa kalkma. Ben sadece şu nefis balığın manzarası karşısında memnuniyetten dilimi şaklattım.

— Sen bunu benim kütülahıma anlat!

Böyle deyip yayvan yayvan sırtarak Vanikin tekrar kapı aralığından savuşup gitti. Akiyenev öfke ve çaresizlikten kıpkırmızı olmuştu.

— Gördün mü şu olanları! diye düşündü. Bu geveze şimdi salona dalıp dedikoduya başlamıştır bile! İsterse bu söylentiyle bütün şehre yayar ve beni rezil eder.

Akiyenev korka korka büyük salona döndü ve belli etmeden Vanikin'i araştırmağa başladı. İşte orada piyanonun yanında idi ve kükür kükür gülüp duran okul müfettişinin yengesinin kulağına bir şeyler fısıldayıp duruyordu:

— Muhakkak benden bahsediyorlar! diye düşündü Akiyenev. Şeytan alasıca herifi! Bu kadın da onun bütün anlattıklarına inanıyordu; şuna bakın hele, nasıl da gülüyor! Hey Allahım! Hayır, buna göz yumamam. İşin aslını ben bizzat herkese teker teker anlatmalıyım!

Başını kaşıyarak mahcup ve çekingen bir tavırla Fransızca öğretmenin yanına yaklaştı:

— Yemekleri şöyle bir gözden geçirmek için az önce mutfağa uğramıştım... diye lâfa başladı; sizin balığı ne kadar sevdiğinizi bilirim aziz meslekdaşım... Bu akşam da doğrusu nefis bir yayın yiyeceğiz;

Dedi-Kodu

A.P. Çehov'dan:
Semiramis Aydınlık

şöyle iki metre boyunda, ha ha hay ne diyordum? Mutfaka girdiğimde — doğrusu inanmayacaksınız, şaka gibi gelecek ama — kayık tabağı içinde yatan nefis kokulu yayın görünüştü karşısında zevkten yüksek sesle dilimi şaklatmaktan kendimi alamadım! Tam bu sırada içeri şu bizim Vanikin girip ne dese beğenirsiniz; — ha ha hay, hâlâ gülmekten kendimi alamıyorum — dedi ki: «Bu da nesî? Burada öpüyorsunuz ha?» Bir düşünün; Naşa, bizim ahçı kadını! Güya ben onu öpüyordum! Hiç böyle eşeklik olur mu? Bu kadıncağz yedi başlı bir ejderha kadar çirkindir zavalılcık... Ve ben onu öpüyordum! Ne ahmakça lâf!

— Ahmak da kimmiş?

O sırada yanlarına yaklaşan matematik öğretmeni Taratolaf lâfa karıştı.

— Canım şu bizim Vanikin! Ondan bahsediyorduk... Demincek mutfağa gitmiştim...

Ve Vanikin olayını Akiyenev bir daha baştan sona kadar anlattı ve:

— Bu aptalca lâfa gülünmez mi? O cadalozu öpeceğime bizim bahçedeki çoban köpeğini operim daha iyi..

Böyle deyip arkasına döndüğü sırada Akiyenev muhasebe denetçisi Usda ile burun buruna geldi. Ona da:

— Vanikin'den bahsediyorduk, dedi, biraz önce mutfağa geldi ve be-

ni orada bizim emektar ahçı Naşa ile görünce aklı sıra aptalca bir espri yaptı ve: «Ne oluyor orada, dedi, öpüyorsunuz ha!» Sarhoştur mutlak! Bu lâfa gülünmez de ne yapılır kuzum?

— Neye gülüyorsunuz bakalım, ne olmuş? diye sorarak din dersi öğretmeni de yanlarına sokuldu.

— Neye olacak, Vanikin'e! Az önce mutfakta idim ve balığı gözden geçiriyordum...

Ve böylece aşağı yukarı yarım saat içinde misafirlerin hemen hepsi balık ve Vanikin hikâyesini öğrenmişlerdi.

— Şimdi şu sersemin halini bir görmek isterdim, diye Akiyenev keyifle söylendi; olanları anlatmağa kalkar kalkmaz şu cevabı alacak: «Saçmalama, biz işin aslını biliyoruz!»

Akiyenev bir iki kadeh de yuvardıktan sonra tamamen rahatladı. Yeni evlileri arabalarına kadar geçirdi ve odasına çıkıp yeni doğmuş bir çocuk kadar derin bir uykuya daldı. Ertesi gün balık olayı diye bir şey hatırlamıyordu bile. Fakat Akiyenev'in kurnazlığı pek işe yaramamıştı ve iftiracı diller işleyip duruyordu.

Tam bir hafta sonra çarşamba günü Akiyenev öğretmenler odasında arkadaşları ile bir öğrenci hakkında konuşurken içeri aniden okul müdürü giriverdi ve kendisini bir köşeye çekip:

— Serj Kapitanoviç, dedi; sizin özel hayatınıza karıştığım için özür dilerim, ama bir bakıma buna mecburum. Hakkınızda anlatılanları bir duysanız! Şerefli bir aile babası olan sizin ahçınızla olan münasebetiniz şehirde çalkalanıp duruyor. Bana göre hava hoş; ahçınızla sevişebilir hattâ... onu kızınızın düğün günü kpebilirsiniz bile... Ama bu kadar aleni olmamalı, değil mi ya? Herkesin bu olaydan haberi var! Sizden sadece bir öğretmen olduğunuzu unutmamanızı rica ediyorum.

Akiyenev hiç cevap veremedi, donup kalmıştı. Islak bir köpek gibi eve geldi. Orda da onu başka bir arbede bekliyordu. Karısı:

— Ne diye önüne konan yemeği yemiyorsun? diye çıkıştı. Kimi düşünüp duruyorsun, sevgilin Naşenkayı mı? Her şeyi öğrendim; bereket eş dost gözümü açtılar. Al bakalım!

Ve böyle diyerek kocasının suratına şiddetli bir tokat aşketti. Akiyenev sofradan kalktı; âdetâ yer ayakları altından kaçıyor. Paltosunu ve şapkasını dahi giymeden doğru Vanikin'in evine koştu ve kapıyı açar açmaz onun üzerine yürüdü:

— Alçak herif! diye bağırıyor; ne istedin de beni bu halere düşürdün; ne hakla bu iftirayı ortalığa yaydın?

— Ne iftirası, sen neden bahsediyorsun kuzum?

— Benim ahçı Naşayı öptüğüm dedikodusu senden başka kimden çıkabilir?

Vanikin'in bu ithamlar üzerine eli ayağı titremeğe başladı; derhal İsa'nın resmi önünde haç çıkarıp gayet üzgün bir tavırla yemin etti:

— Eğer ağzımdan bir şey kaçırırsam Allah beni her türlü cezalandırsın, bu hususta bir kelime dahi söyledimse kabirde rahat yatmak bana nasip olmasın!

Öyle içten yemin ediyordu ki Vanikin'in doğru söylediğine inanmamak kabul değildi. Açıkça görülmüyordu ki, hakikaten kimseye bir şey söylememişti.

— Kim o halde, peki, kim söyledi? diye Akiyenev derin derin düşünmeğe başladı.

İçinden bütün tanıdıklarını bir bir sayıyor ve bir yandan elini alnına vurup:

— Peki ama kim olabilir? deyip duruyordu.

Ya, hakikaten! Bu kadar dedikoduyu kim yapmıştı acaba?...

Semiramis Aydınlık

©

Şeref!...

İskoç tabaah, güzel Mary, kaldırımın kenarına oturmuş iki gözlü, iki çeşme ağlıyordu.

Yoldan geçen, yaşlı bir adam merakla:

— Neyin var kızım? Neden ağlıyorsun? diye sordu.

— Ailem beni reddetti!...

— Peki, buna sebep ne?...

— Onların şerefini lekeledim!...

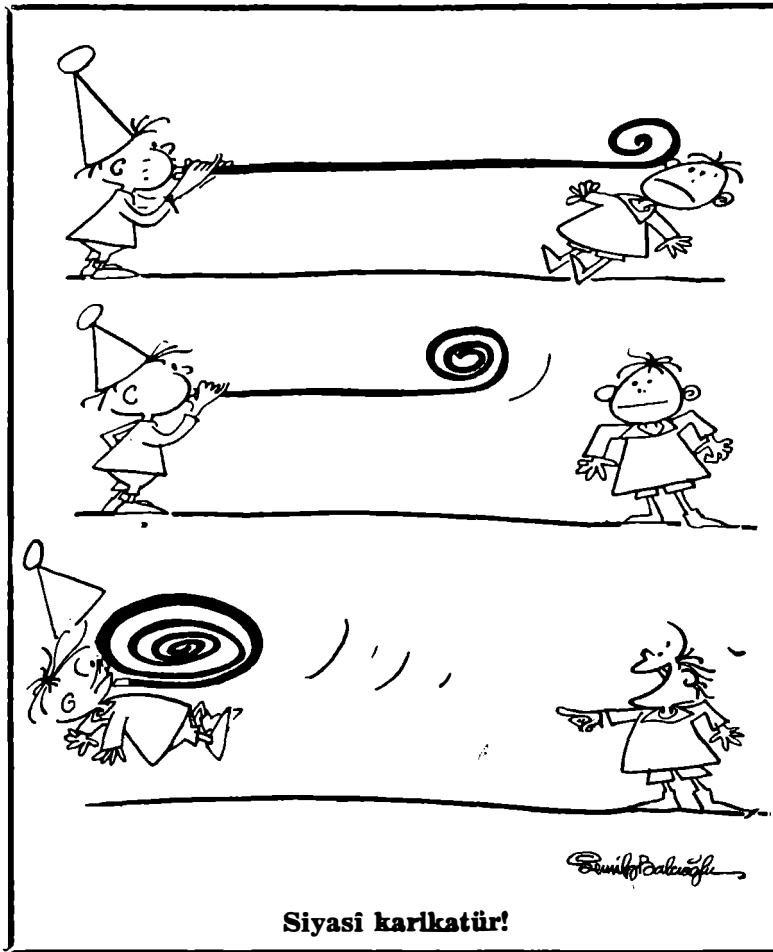
Yaşlı adam biran başını eğdi:

— Hummm!. Anlıyorum dedi. Bir çocuğunuz olacak değil mi?

— Oh! Hayır! Hayır! dedi genç kız daha fena bir şey!

— Nasıl?

— Trende bulduğum parayı polise verdim!.

Siyasi karikatür!

Sadık koca!..

Mösyö Dupont «Mektep Arkadaşları Toplantısından» eve sabaha karşı saat üçte gelince karısı sordu:

— Toplantı nasıl geçti?

— Çok güzel bir gece geçirdik! Ne eğlendik, ne eğlen-dik, bir bilsen!.. Bir aralık antikacı Firmın ortaya bir bronz heykel koydu ve bunu şimdiye kadar karısını hiç aldatmamış olana vereceğini söyledi.

— Peki sonra?..

— Kimse ayağa kalkmadı!..

— Ya sen?..

Mösyö Dupont biraz dü-şündükten sonra,

— Karıcığım, heykeli be-ğenmedim dedi, çok açık sa-çık bir şey, alıp getirseydim muhakkak suratıma atardın!

İyimser - Kötümser

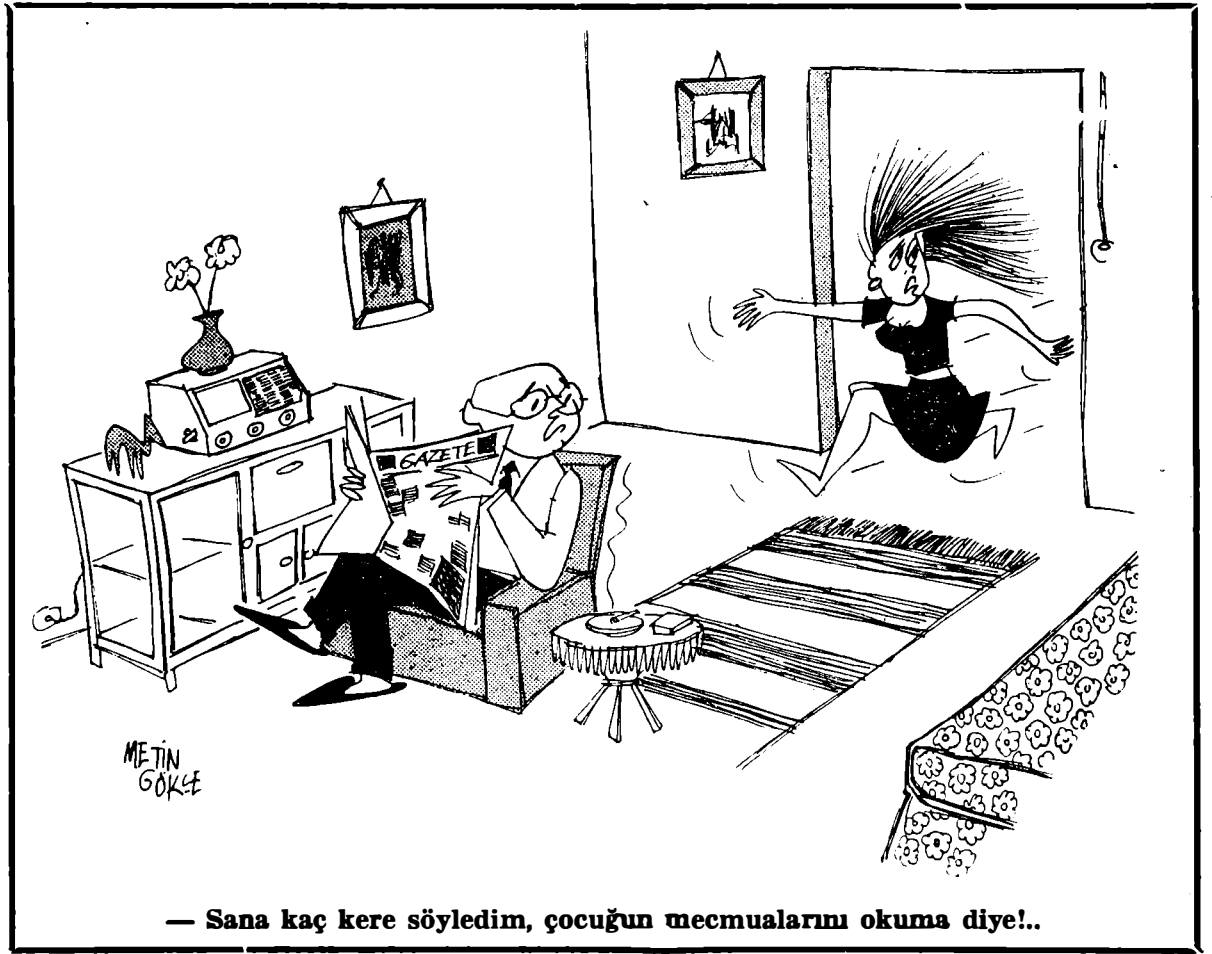
Nazi Almanyası devrine ait bir fıkra:

İyimser şöyle demektedir:

— Bu harbi biz kaybedece-ğiz!

Kötümser ise:

— Haniya? Ne zaman?

— Sana kaç kere söyledim, çocuğun mecmualarını okuma diye!..

Küçük Resimli İlânlar

ESKİSİNİN HÜKMÜ KALMAMIŞTIR!

Uzun bir süredenberi omuzumda kürkünü, kimliğimde soyadını taşıdığım eski ve emekli milletvekili kocam Süleyman Soğanbaşı'nın artık herhangi bir par-tinin baltasına sap ol-ma umudu kalmadığından kendisinden res-men, ve alenen ve bu-kuken, ve ebediyyen boşanmıya karar ver-dim.

Senatör adayları arasında yeni bir koca bulacağımın eskisinin hükmü ol-madığını görülen lüzum üzerine ilân ederim. — Beyhan Baldudak.

©

BAYAN MUHASİP ARANIYOR

Otuz yaşında, bekâr ve yakışıklı bir erkeğim. Ailemden kalan 10 milyonluk mirasın nereden ve nasıl yeneceğini dü-şünmekten başka hiçbir meşguliyetim yoktur.

15—18 yaşlarında, güzel yüzü, güzel sesli, güzel vücutlu; yürüyüşü şıkırdak, çalışması fıkırdak.. çarpması, toplaması, çıkarması olumlu muhasebeci bir kız arı-yorum.

İsteklilerin önden, arkadan, yandan çekilmiş üç adet 18x24 fotoğrafları, bu konudaki aritmetik ve aşkometik bilgile-rini isbatlayan belgeleri ile birlikte acele «Çok tatlısın şekerim!» rümuza mür-aaatları. (Çifte mesaiye katlanabilenler tercih edilir!)

100 DERSTE GÖZ BOYAMA SANATI

Zati Sungur'un emektar kalfaların-dan Tezcan Tezboyar'la kazıkçı kabzi-mallardan Kâzım Kazyolar'ın müstere-ken kaleme aldıkları (100 DERSTE GÖZ BOYAMA SANATI), ö-nümüzdeki hafta çıkı-yor!

69 renkli plâstik bir kapak içinde, tereyağı marka kaymak kâğıda silinmez Japon mürek-kebiyle basılmış olan bu müthiş eseri bütün particilerimize, politikacılarımıza ve ilgililere önemle tavsiye ederiz. Kitap-çınıza şimdiden ısmarlayınız! (100 DERS-TE GÖZ BOYAMA SANATI). Kazyolar Yayınları — İstanbul.

©

ARDİYE ARANMAKTADIR

Tekel maddelerine zam yapılacağı aşağı yukarı ke-sinleşmiş olduğundan, el altından 10 ton sigara, 25 ton rakı, 8 ton çay ve ben-zeri maddeler depo edile-cektir. Kârı yarıya pay-laşmak üzere elverişli ar-diyesi olanların Gezici Bayi Hüseyin Şip-sezer'e acele telefon etmeleri...

İNGİLİZCE ÖĞRENMEK İSTİYORUM

Otuzbeş yaşındayım ama görenler yirmibeşten yukarı tahmin etmezler. Ar-kadaşlarım çok güzel bir kadın olduğumu söylemektedirler.

Tenim ay ışığı rengin-de, vücudum olgun, gö-ğüslerim dolgun, ne ya-zık ki kaderim pek sol-gundur. Solgun kaderi-me renk verebilmek için İngilizce öğrenmek istiyorum. Uzun-ca boylu, geniş omuzlu, yakışıklı, sport-men bir İngilizce hocası aramaktayım. Teknik bilgisi ileri olanlar tercih edilir. İsteklilerin (Aylavyu!) rümuza baş-vurmalarını kırık gönlümün inleyişleriyle rica ederim.

©

CAYDIRICI ARANIYOR

Evlenmiye karar vermiş bir danga-lak, kendisini bu fikirden caydıracak bir insan aramaktadır. Telkin kabiliyetine gö-re ücret ödenecektir. Tecrübeli ve istekli kişilerin, kayıvaldelerinden aldıkları özel ruhsatnâme ile birlikte «Davut Dan-galak» rümuza acele müracaatları...

©

Aşk bank

Her çekilişte bir kur'a numarası
Her çekilişte dayalı döşeli yatak odası
Hesap açtırmakta acele ediniz!

Dünden BUGÜNE

DERLEYEN: Kudret Sinan

Eski Şiirde Mizah

Hasircızaade'den...

Eskiden önemli bir olay hakkında tarih düşürülürdü. Tarih düşürmek, bir mısra ile o olayın geçtiği yılı belirtmekti. Ebced hesabı ile her harfin değeri bulunduğundan, mısraı meydana getiren kelimelerdeki harflerin değeri bulunan rakamlar toplanınca olayın geçtiği tarih anlaşılmış olurdu. Bu tarih düşürme mısralarından pek güzel bir örnek te Antep'li Hasircızaade'ye aittir. O zamanlar Antep'te Tek Göz Muhsin efendi adında bir kadı vardı. Zalımlığı ve rüşvetçiliği ile halkı canından bezdiren bu kadı görevinden atılınca, Hasircızaade, hemen aşağıdaki tarih mısraını yazıp dostlarına yollamıştı:

«Dideniz ruşen ola, Kör Kadı ma'zul oldu.»

Hâmid'in hicivleri

Abdülhak Hâmid'in şiirinin engin ilhamları vardır. Şair, gerektiğinde, bu ilhamlarına dolu dizgin yol vermekten hiç de çekinmez. İşte onun (Arziler) adlı eserinden alınmış iki beyt:

Atlarla itler olmada mail tekellüme.

Kartalsa başlamış papağandan taallüme.

Maymun hazırlıyor size bir sofra ya döşek;

Derken görürsünüz para saymakta bir eşek..

Eski Türk Mizahı

Aşk mektubu

Divan Edebiyatımız her zaman ağır başlı, çatık kaşlı, ah ve vahlı değildir. Zaman zaman eski çağ edebiyatçılarımız da mizah konusu ile ilgilenmişlerdir. İşte eski bir aşkın, sevgilisine yolladığı mektup:

«Benim cânımın cânı, koynunun saati, gönlümün rahatı, göğsümün bendi, bahçemin gülü, gülümün bülbülü olan efendim sultanım hazretlerinin meclisi nezâketlerine dualar kucak kucak ve medih zinetleri tabak tabak ihda olunduktan sonra, benim efendim, ben de bildim ki eksik oldu bu nâme amma sen tut tamame. Ben bu nâmeyi yazdım efendim acele, var sen de bunu bir gizli yerde hecele. Eğer okumak bilmez isen, gel bizde bir gece gecele cânım, hanım efendim...»

Süt ve su

Süt konusu 19. yüzyılda da önemli imiş ki, o devrin mizah gazetelerinden biri olan ÇINGIRAKLI TATAR) bu konu ile ilgili şöyle bir haber veriyor:

«Beyoğlu'nda su kıtlığı olması sebebiyle, Taksım ve İstanbul sularının telef ve israfını önlemek için, Şehir Emaneti (Belediye) bundan sonra sütçülerin, suya süt katarak, suyun aşlının değiştirilmesini menedecektir. Aksine hareket edenler şiddetle cezalandırılacak, fakat bu yasağın kuyusu suyunu süt karıştıranlara bir tesiri olmayacaktır.»

Eyüp vapurları

Eyüp vapurları konusunda (ÇINGIRAKLI TATAR) da şöyle bir havadis vardır:

«Eyüp vapurları umacılarından biri, vapurlarda yakılmak-

ta olan kömürün lüzumsuz bir masraf olduğu, vapur iskelelerinin birbirine yakınlığı cihetiyle, bunların, arkalarından bir defa kuvvetlice itilmek suretiyle öteki iskeleye ulaştırılacağı mümkün olacağı yolunda bir tasarı hazırlayıp idareye vermiş. Başka bir tedbir de, iskeleler arasında birer halat gerip bunları müşterilere çektiler. Tasarılar tetkik edilmektedir.»

İçki sarfiyatı nasıl azalsın?..

— Ooof of!.. Pahalamyormuş!..
Garson, getir bir şişe daha!..

— Yaşasın!.. Ucuzluyormuş!..
Garson, bir şişe daha getir!..

Tarihte Mizah

İkinci Mahmud'un ölümünden sonra yeni padişah Abdülmecid'in elinden âdeta zorla sadrazamlığı alan Koca Hüseyin Paşa, oldukça bilgisiz, bir hayli de kaba ve nobran bir adamdı ama, kendi özel kişiliğine olduğu kadar devletin tüzel kişiliğine de kuvvetle bağlıydı. «Tanziimat» hareketine inanmıyor, bunu lüzumsuz bir alayfrangalık sayıyordu.

Hüseyin Paşa'nın hazmedemediği konulardan biri de yersiz ve vaktisiz yükseltilmelerdi. Sadrazam bulunduğu yıllardan birinde, saray hademelerinden Ragıp Ağa adında basit ve çok değersiz bir kişinin, damdan düşer gibi, vezirliğe ve paşalığa iletilmesi bahis konusu olmuş, Koca Hüseyin Paşa, bütün gücü ile, bunu engellemeğe çalışmıştı. Ragıp Ağa, bu yüzden Hüseyin Paşa'ya içli ve dargındı.

Bir süre sonra ihtiyar sadrazam emekliye ayrılmıştı. Engel ortadan kalktığı için, Ragıp Ağa alelacele vezir yapılmış, paşa ünvanı ile bir vilâyete vali tayin edilmişti. Yeni vali, hem «Allah-haismarladık» demek, hem de vezir oluşunu ele güne ilân etmek için, eski yeni bütün vükelâ konaklarını dolaşıyordu. Bu arada, özellikle, Hüseyin Paşa'ya da uğradı. Emekli sadrazam, kendisini:

«— Ooo!.. Gel bakalım Ragıp Ağa!..»

Sözleriyle karşıladı. Yeni vezir, bu hitaptan hiç hoşlanmamıştı. Ama, belki de paşa olduğundan daha haberi olmamıştır kuruntusu ile dişini sıkı. Bu

Şaşan bir değil ki!.

arada birkaç defa fırsatını düşürüp, vezir ve paşa oluşuna dair araya yerli yersiz konuşmalar sıkıştırdı. Gel gör ki Hüseyin Paşa, bunların farkında değilmiş gibi davranıyor, iki cümlede bir:

«— Evet Ragıp Ağa!..»

«— Yaa! Öyle mi Ragıp Ağa?..»

Gibilerden karşılıklar veriyor, biçare Ragıp Paşa'nın kanını içine akıtıyordu. Nihayet çaresiz kalan adamcağız, işi kestirmeden çözümlenmeğe karar verdi:

«— Efendim, haberiniz var mı bilmem? Dedi. Hiç beklemediğim ve ummadığım bir anda padişahımız efendimizin sonsuz lütfu ile vezir ve paşa olduğumu öğrenince cidden şaşardım kaldım..»

Bunun üzerine Koca Hüseyin Paşa, samimiyet ve saflıkla başını sallıyarak, onu tasdik etti:

«— Yaa yaa!.. Ne demezsin? Diye cevap verdi. Senin vezir oluşuna yalnız sen değil, biz de şaşıktık Ragıp Ağa, biz de şaşıktık!..»

Muhallebi

Keçeci Zade Fuat Paşa daima çok tatlı dilli, arkadaşı Ali Paşa ise çatık kaşlı ve fazla merasim düşkünü idi. Bir gün, özel bir toplantıda, kendisine, Ali Paşa ile aralarındaki farkı sordukları vakit Fuat Paşa şu cevabı vermiş:

«— Ali Paşa ile ben, muhallebiye benzeriz. O, çok nefis muhallebi yapar, fakat satmasını bilmez. Ben, yapmasını bilmem ama, satmasını iyi beceririm. O, muhallebisini satmak için sokağa çıkıp ta korkunç bir sesle: (MUHALLEBİİİİ...) diye bağırınca, çocuklar umacı görmüş gibi kaçırlar. Ben, tabla başında (Küçük beylerim, küçük hanımlarım, ne güzel muhallebiyim, kazan dibim var..) diye mahalle aralarında dolaştım mı çocuklar etrafıma üşüşür, kadınlar pencerelerden sarkarlar, beş on dakikada tablami silip süpürürler.»

ÖZDEYİŞLERDE MİZAH:

«Hercai kadınlar, sık sık yatak değiştiren sellere benzerler.»

— Marki De Bier —

«Berberler nasıl geveze olmasınlar ki, sabahtan akşama kadar çenelerimizle oynarlar..»

— Cenap Şahabettin —

«Keman göğüste, ud karında, kanun dizde, klarnet dudaklarda nazlı nazlı yan gelirlerken; tef, yer tokadı yer tokadı, oturur aşağı.»

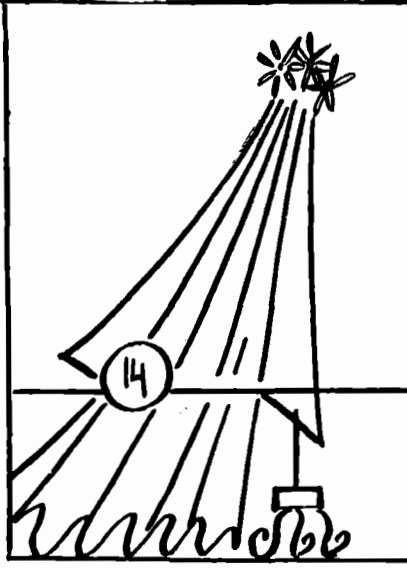
— Osman Cemal —

«En şeffaf cisim, budala bir kalbdır.»

— Rabelais —

SATILIK GELİN ESVABI

YAZAN - ADNAN TAHER
ÇİZEN - TURHAN

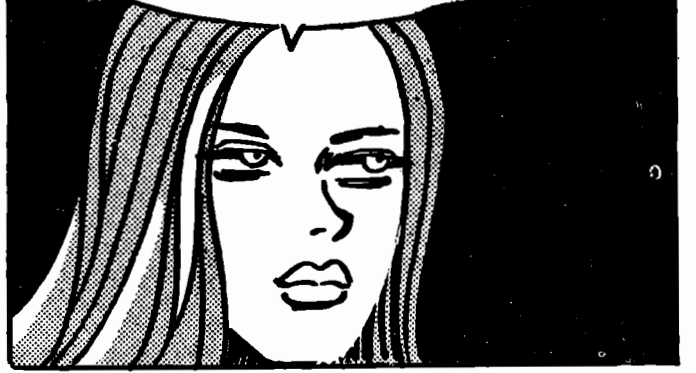
MİMAR İRFAN DUYDUĞU GARİP TEREDDÜTLERİ
GÜL BELA YENMİŞ VE SATILIK GELİN ESVAİNİ
GÖRMÜK ÜZERE VERİLEN ADRESE GİTMİŞTİR.
FAKAT PERİHANIN TERZİLİĞİNDEN, GAZETEDEKİ
İLÂNIN DA TİCARİ BİR BULUS OLDUĞUNDAN HABE-
Rİ YOKTUR.

ESVAP BU EFENDİM... HİÇ Gİ-
YİLMEMİŞTİR... GAYET TEMİZ.
BUYURUN BAKIN.

ÇOK GÜZEL
BİR ESVAİP... KAR GİBİ
BEYAZ BULUTLAR GİBİ DE
YUMUŞAK.

YALNIZ BİR MESELE VAR BEYEFENDİ...
NİŞANLINIZ İÇİN ALIYORSUNUZ DEĞİL Mİ
BU ESVAİP ?...

EYET, NİŞANLIM İÇİN.

ESVABIN ÖLÇÜLERİ NİŞANLINIZIN VÜC-
DUNA UYALAK MI ALABA?... ŞAYET
UYMAZSA DÜZELTMEŞİ ÇOK KOLAY.

ZANNETMİYORUM... ÇÜNKÜ NİŞANLIMLA
SİZ AYNI TİPTESİNİZ AŞAĞI YUKARI. SADECE
BİR TEK FARK VAR ARA- NİZDA ...
SİZ ÇOK DAHA GÜ-
ZELSİNİZ

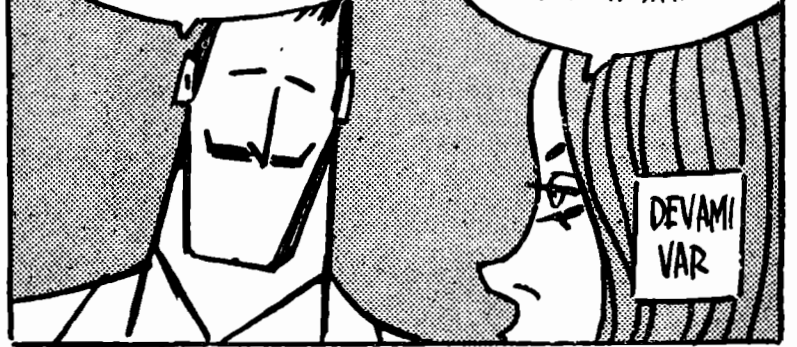
FAKAT HER İHTİMALE KARŞI ŞÖYLE BİR ŞEY YAPALIM... NİŞANLI-
MI BURAYA GETİREMEM... ÇÜNKÜ ONA SÜRPRİZ YAPMAK
İSTİYORUM... İYİSİ Mİ SİZE ONUN VÜCÜT ÖLÇÜLERİNİ
GETİREYİM.

ÇOK İYİ OLUR.

BÜ DURUMDA SİZİ İKİNCİ BİR DEF-
DAHA RAHATSIZ ETMEK ZORUNDA
KALACAĞIM... YARIN YİNE BU SA-
ATTE GELESEM OLUR MU?

RAHATSIZLIK BAHİS
KONUSU DEĞİL... İS-
TEDİĞİNİZ ZAMAN
GELEBİLİRSİNİZ.

DEVAMI
VAR

BİR MIRASCI ARANIYOR!

AZİZ NESİN

— 7 —

Başını bana döndürmeden bir daha,

— Kremşantiye, kremşantiye... dedi.

Tepedeki eve geldim, şoförü uyandırdım:

— Kalk arkadaş, Hanımefendi kremşantiye istiyor...

— Ulan, sabah olacak nerdeyse, bu saatte bu karı kremşantiyeyi ne yapacak? diye bir sunuturlu savurdu.

Ben o zamanlar daha dünya görmemişim, kremşantiyeyi yüze sürülür bir çeşit krem sandığımdan,

— Bir açık nöbetçi eczane bulur, ordan alırız... dedim.

Şoför,
— Yürü dangalak, çok konuşma... dedi.

Arabaya bindik.

Hanımefendinin bir de huyu var, asâletinden geliyor, katıyen paraya elini sürmez. Onun bir adamı var, avukatmış, herif desteyle pangınotu getirir. Hanımefendi, başıyla,

— Koyunuz oraya lütfen... der.

Adam, şöminenin mermeri üstüne para destelerini koyar gider. Altın para olmayınca, hele kâğıt paraya elini değdirmez bizimki... Satın alınacak bir şey istedi mi benden, yine başıyla paraların durduğu yeri gösterip,

— Al ordan!.. der.

«Para al» bile demez, yani lâfından öğreniyor paranın, gayri anla sen nasıl bir asâlet...

İstanbul'un Anadolu yakasını hep dolaştık, açık bir dükkân yok. Araba vapuruyla karşı yakaya geçtik. Aşçı, muhallebicî dükkânlarının kepenklerini döğüyoruz: «Aç hemşerim, aç hele... Paradan yana hiç çekinme, iste ne istersen. Aman bize bi kremşantiye!..» Kimisi söver dükkâncıların, kimisi kovar, kimisi «Ulan polis nerde?» diye bağırır.

Uzatmıyalım oğlum, sonunda bir muhallebiciden bu kremşantiyeyi bulduk. Araba vapuruyla karşıya geçtik. Yahya geldik, gün de ağarmak üzere...

Aldım elime kremşantiyeyi, Hanımefendiye götürdüm. O daha olduğu yerde kitap okumakta.

— Getirdim efendim... dedim.

Demıştim ya, pis bir kedisi var, boncuk adında...

— Boncuk, Boncuk... diye ke-di-yi çağırdı.

O sünepe pis de divanın altından çıktı. Benim getirdiğim kremşantiyeyi, tabağıyla kedinin önüne koymaz mı?... Vay babanın canına... Kedi, burnunu uzatıp bir-iki kokladı, yemedi ya-hu... Yemedi bel..

Tepem attı iyicene,

— Yemiyor Hanımefendi!.. dedim.

— Varsın yemesin, dedi, ben insaniyetliğimi gösterdim ya...

Benden günah gitti, canı isterse yesin...

Böyle bir asâlet görülmemiş dünyada bre oğlum...

Hanımefendinin Beyoğlunun en işlek bir yerinde bir hanı varmış, hanın altı gepegeniş bir bodrummuş ve de hiç kullanılmıyor. Ben bunları, bir gün gene Hanımefendinin odasında-yken, avukatının getirdiği adamdan öğrendim. Adam,

— O boş bodrumu bana verin, orda iş yapacağım, size her gün ikiyüz lira... Seneliği de peşin... diyor.

Ne dese iyi bizim Hanımefendi:

— Aaaa, daha neler... Ben iş mi yapacağım? Bana iş mi teklif ediyorsunuz?

«İş» derken, ağzına pis bir şey girmiş de, iğrenip tükürüyor gbl...

Adam da avukat da diller dö-küyor:

— Yok Hanımefendi, siz iş yapmıyacaksınız estağfurullah... İşi biz yapacağız. Siz kiranızı alın... O kadar.

Yahu, ayda altıbin, senede altmışaltıbin... Hem de o zamanın parası.

— Rica ederim, bana iş teklif etmeyin... İstemem!

Adamları kovmadan beter etti. Sen şimdi deli dersin, delili-

ğinden değil oğlum, asâletinden böyle yapıyor. Kadındaki, asâletin son perdesi...

Yalnızlığı seven bu kadına sonradan nasıl bir iş olduysa, o yalıdan aldı başını gitti ve bir zaman uğramadı. Şoföründen duydum ki, gene kendi gibi gayet asâletli bir herifle eğlenmiş. Ben bir ay kadar o yalıda bekçilik ettim. Bir gün şoförü geldi, alacağım olan paramı bitamam verdi bana...

O gün bugün Hanımefendi-yi bir daha hiç görmüş değilim. Kiminle evlendi? Bilemiyeceğim oğlum... Dur bakayım... Yanılmıyorsam, Hasan Köselek namında biri, evet, evet, Hasan Köselek... Hattâ, aşçı dükkânı açmıştım da ben, bir gün kapı yoldaşlığı ettiğimiz şoför benim dükkânımda yemek yedi.

— Hanımefendi nasıl? diye sordum.

— Ben yanından çoktan ayrıldım... Şimdi malın gözü oldu, kocası Hasan Köselek isimli gavat bizim Hanımefendi-yi randevu evinde bastırdı... dedi.

Günahı onun boynuna... Katıyen inanmadım.

— Olmaz arkadaş, dedim.

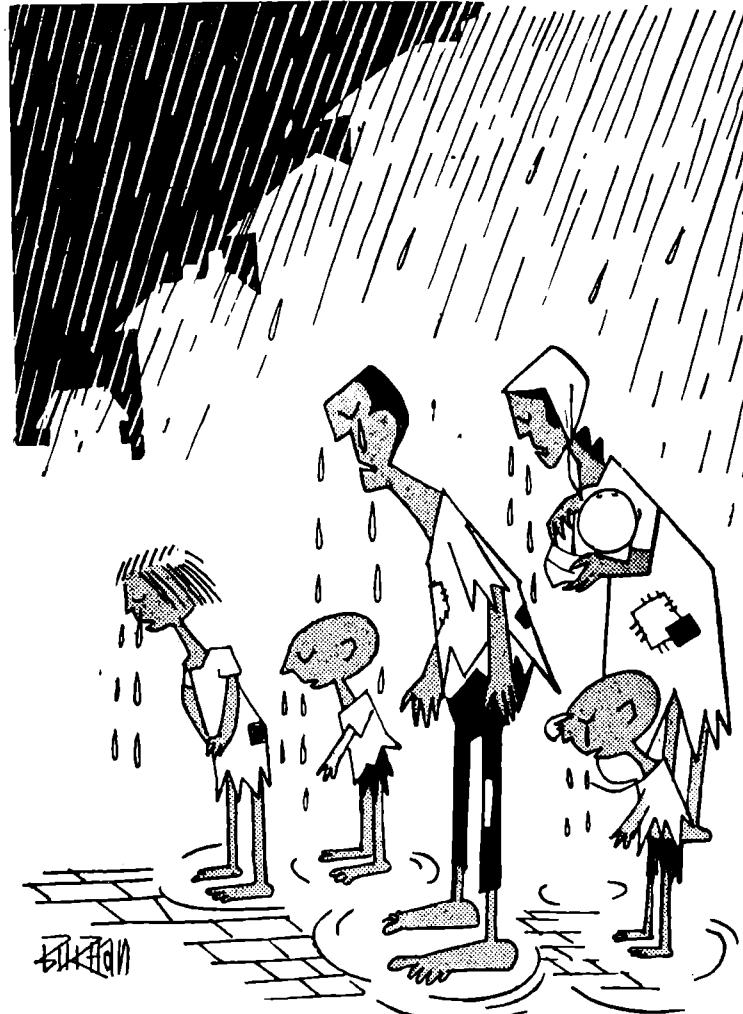
Şoför,
— Karıda hiçbir suç yok, kocası olacak düzünde kabahat... Kadını oyuna getirdiler... dedi.

Hasan Köselek dediği de ekâ-birden biriyim... Daha çok şeyler anlattı ya, geçmiş gün, unuttum. Sonradan o Hasan Köselek'in resimlerini gazetelerde çok gördüm de ordan adı aklımda kaldı. Sen de adını duymuşsun-dur belki... Ama nerden bilecek-sin, eski işler... Şimdi onun da adı sanı duyulmaz oldu.

Yaaa, demek sen şimdi Betül Hanımefendi-yi arıyorsun, öyle mi? Senin aradığın belki de başkadır oğlum, o kadın gayetle asrı idi... Güle güle aslanım, güle güle...

Yaaa... Öyle mılii? Demek siz Betül Hanım'ın akrabası oluyorsunuz? Nesi olursunuz? Yiğeni... Çok güzel... Efendim ben Betül Hanım'ı Klarkçı Muammer Bey dolayısıyla tanırım. Klarkçı Muammer namında birini duymuş muydunuz? Öyle ya, siz İstanbullu değilsiniz sahi... Hey gidi günler hey... Bizim Muammer'in Betül Hanım'a klark çekişini hatırlarım da hâlâ gülerim... Ne günlerdi! Allah selâmet versin Muammer'i hem de herkesin içinde çok fena bozmuştu. Siz o günlere yetişmediniz, bilmez-siniz, Muammer'in üzerine de memlekette Klark çeken yok, öyle bir usta Klarkçı. Hattâ der-lerdi ki Avrupa'da ve Amerika'da bile üstüne Klark çeken yok-muş. İşi mi dediniz? İşi Klark-çılık, adı üstünde Klarkçı Muammer. Yüksek sosyete-de gözü-ne kestirdiği kadınlara klark çekerek senelerce mis gibi geçin-di, lordlar gibi yaşadı. Neme lâ-zım, kendisi yok şimdi burda Allah'ı var, gayetle mahirane klark çekerkdi... Nerdeee şimdi onun gibi klarkçı... Klarkçılık o zamanmış. Hani kendimi met-hetmek gibi olmasın, haddim ol-mayarak ben de iyi klark çeker-dim ve fakat bizim nesil içinde klark çekmede Muammer'in üstüne yoktu. Klark çekmek mi dediniz? Nasıl mı çekilir? Aaaa, sahi bilmiyor musunuz? Hayret vallahi... Hiç duymadınız ha... Anlatayım efendim... Klark Gey-bil namında bir Amerikan ar-tisti vardı bizim zamanımızda. Bildiniz mi? Evet, adını duymuş-sunuzdur, işte o... Tıpkı işte bu artist gibi rol kesmeye klark çekmek tâbir olunur. Ama bu-nun bir usulü var, gayetle hü-ner ister. Meselâ, bir kadını gö-zünüze kestirdiniz farzedelim. Bir fırsatını bulup kadının kar-şısına geçeceksiniz, kaşınızın birini yukarı, ama ta yukarı kal-dıracaksınız. Bu sırada alınız

Yağışlar başladı!

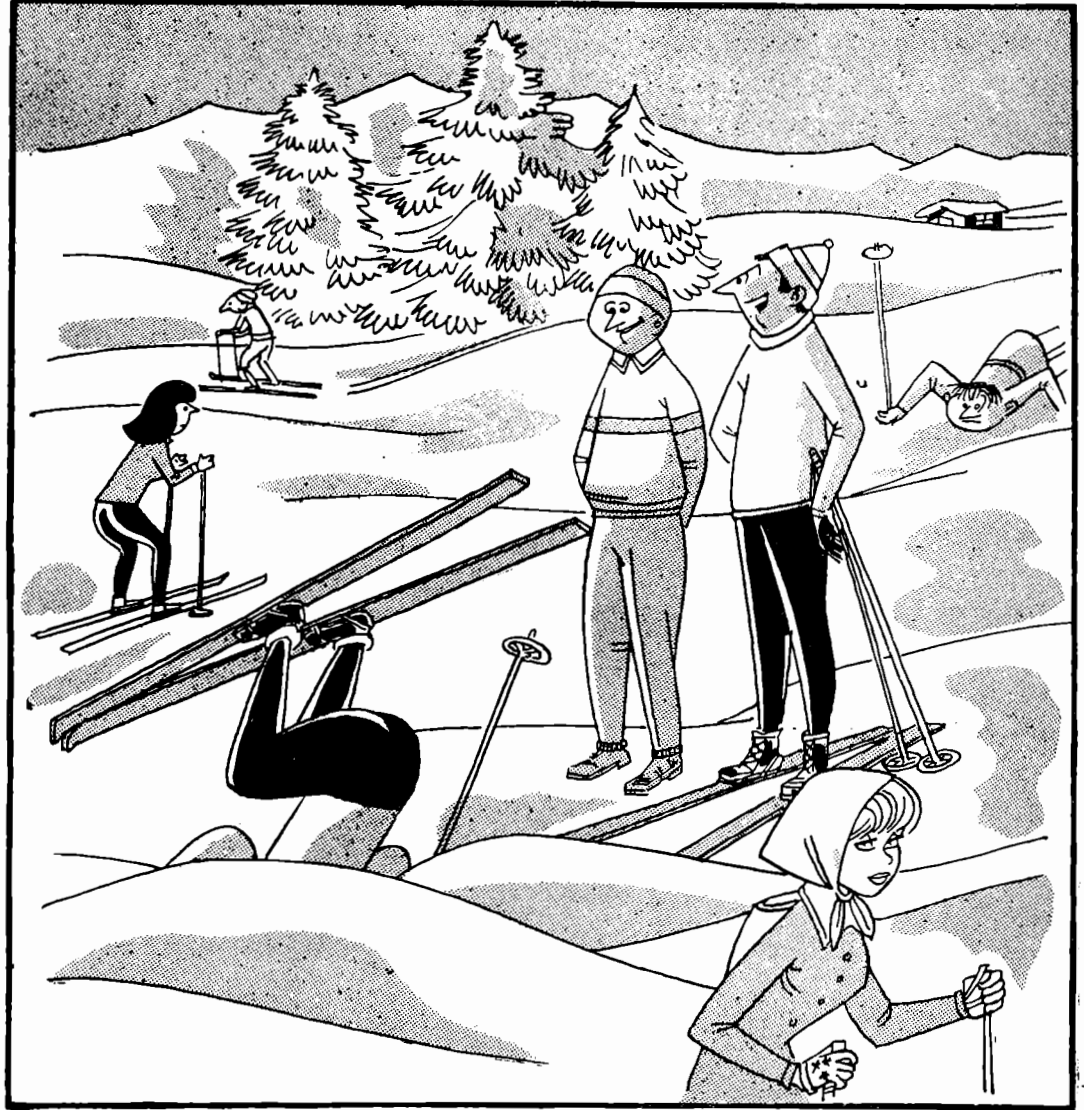
da kırım kırım kırışacak. Ne kadar kaşınızı kaldırırsanız o kadar makbul kadınların gözünde. Ondan sonra efendime söyleyeyim, sol elinizde de bir sigara olacak. Kadının gözbebeklerinin ta elifine keskin keskin bakacaksınız. Baktınız mı baktınız, ondan sonracazıma söyleyeyim, arada bir de gözlerinizi baygın baygın süzerek, sigarayı gayetle raconlu bir şekilde ağzınıza götürüp derin bir nefes çektikten sonra içinize, dudagınızı yuvarlaklaştırıp hafif hafif sigaranın dumanını karşınızdaki kadının yanaklarını okşayacak surette üfliyeceksiniz. Sigara dumanları havada halkalar yaptı mı, bu en iyisi... Ondan sonra efendim, bakışlarınızı kadının gözbebeklerinden hiç ayırmadan, tekrar sigarayı derin derin içinize çekeceksiniz, ama öyle derin çekeceksiniz ki, kadın kendisini sigara dumanıyla birlikte içinize süzülüp akıyor zannedecek; maharet işte burda. İki üç kere böyle sigara çekip duman saldıktan sonra yavaş yavaş kadın da kıvama gelir... Geldi mi geldi, artık tamam. Siz sigarayı çektikçe kadın size yaklaşır, dumanını savurdukça biraz açılır. Yaklaşır, açılır... Açılır yaklaşır... Artık sallana sallana gider gelir, bırakın gidip gelsin... Ondan sonracazıma efendim, kadın kıvamını buldu mu, kayıktabağında pelte gibi tirtir titrer, âfiyetle ye...

İşte Klark çekmek diye buna derler. Kolay mıymış! Amma da yaptınız, ben böyle anlatıverince size kolay geldi. Herkes beceremez. Sonra karşındaki kadına kepaze olmak da var işin içinde. Maazallah, bir erkek klark çekti de kadına, klark tesirini göstermedi mi, rezalet... Adamı tefe kor çalarlar. Ben kaç kişi bilirim, klark çektiği kadınlar gül-müştür de, bozum oldular diye bir daha sosveteğe girememişler, insan yüzüne çıkamamışlardır, siz ne diyorsunuz?

Bir bu bizim Klarkcı Muammer bu işin tam ustasıydı. Düşünsenize beyim, herif klark çekmekle hayatını kazanıyor... Bir klark çekti mi, karşındaki kadının ciğerini fethediyor. Ağzından savurduğu sigara dumanı var ya, onun klarkına çarpı-lanların söylediğine göre, kadın-ların boynuna zincir gibi dolanırmış; artık ondan sonra kadın boynunu bir daha sigara dumanının halkasından kurtarabilir-se kurtarsın... Bir kadın, Muammer'den bir klark yedi mi, artık ondan bir daha öldür Allah çözülüyor... Adamdaki klarkı anlayın, ne klark...

Muammer'in klark çekişine ben kaç kere şahit olmuşumdur. O zehir gibi bakışlarını bir kere karşındaki kadının gözünün bebeğine sapladı da, sigarasının dumanını üfliedi mi, başını kadına doğru bir yaklaşıtı, bir uzaklaştı. Böyle böyle, derken kadın ona uymaya başlar; sonra efendime söyleyeyim, ikisinin başı birlikte gider gelir sallanır. Kadını böyle adamakıllı tesiri altına aldı mı bir kere, sanki hiç bir şey olmamış gibi Muammer kalkar gider... (Devamı var)

MİLLETLER GÜLÜ YÖR

— Şu kıza onbeş gündür kayak dersi veriyorum, daha yüzünü görmek kısmet olmadı!

Yaşlı hayranı..

Ünlü violonist Yasha Heifetz'in yeni taşındığı apartmandaki kiracılar, komşuları meşhur şahsiyetten günün her saatinde bahsediyorlar; O'nunla konuşmak selâmlaşmak, hattâ bir şeyler içebil-mek için can atıyorlardı:

Yasha Heifetz'in yanındaki dairede oturan, yaşlı, beyaz sakallı, ihtiyarcık, yaşı'nın verdiği türkeklikten midir nedir, ünlü virtüözün kapısını bir türlü çalamıyordu... Ama bir gün utangaçlığını yendi ve kapıyı açan hizmetçiye Yasha Heifetz'i görmek iste-diğini söyledi. Hizmetçi:

— Mösyö bu gece geç geldi, uyuyor; şimdi uyandırılmaz dedi.

— Oh!

Beyaz sakallı ihtiyar ziyareten tam vazgeçeceği sırada, kapıdaki konuşmalar-dan uyanan ünlü violonistin

sesi duyuldu. Kendisini ziyarete gelenin yaşlı başlı, hürmete lâyık bir ihtiyar olduğunu görünce o'nu hemen salona aldı, en rahat koltuğa oturttu: ve o'na en sevdiği şahane melodilerden birini çalmağa başladı...

Kemanını kutusuna yerleş-tirirken o'nu hayret ve hayranlıkla dinlemiş olan ihtiyar kendini tutamayıp haykır-dı:

— Nasıl? Siz keman da mı çahyordunuz?...

Modern apartman

Jacques'le, Janette aldıkları modern apartman katın-da arkadaşlarına parti veriyorlardı.

Birden dâvetlilerden biri ayağa kalktı:

— Jacques! dostum! Bu kadar modern bir apartmanda fare mi var? Kulağıma devamlı tıkırtılar geliyor!...

Ev sahibi, pişkinlikle:

— Hayır! dedi. Herhalde yanımızdaki dairedeki komşular kızarmış ekmek yiyor-lar.

Nasihat

Muhasebeci Mösyö Ernest'in üstü başı dökülüyordu. Gömleklerinde bir tek düğme kalmamış, pantolonu akordeondan farksız, ceketi leke içindeydi. Müdür onu bu berbat kılıkla karşısında görünce dayanamadı:

— Bak Ernest dedi, işine karışmak gibi olmasın, sana bir nasihatta bulunacağım.

— Buyurun dedi Ernest, memnun olurum!

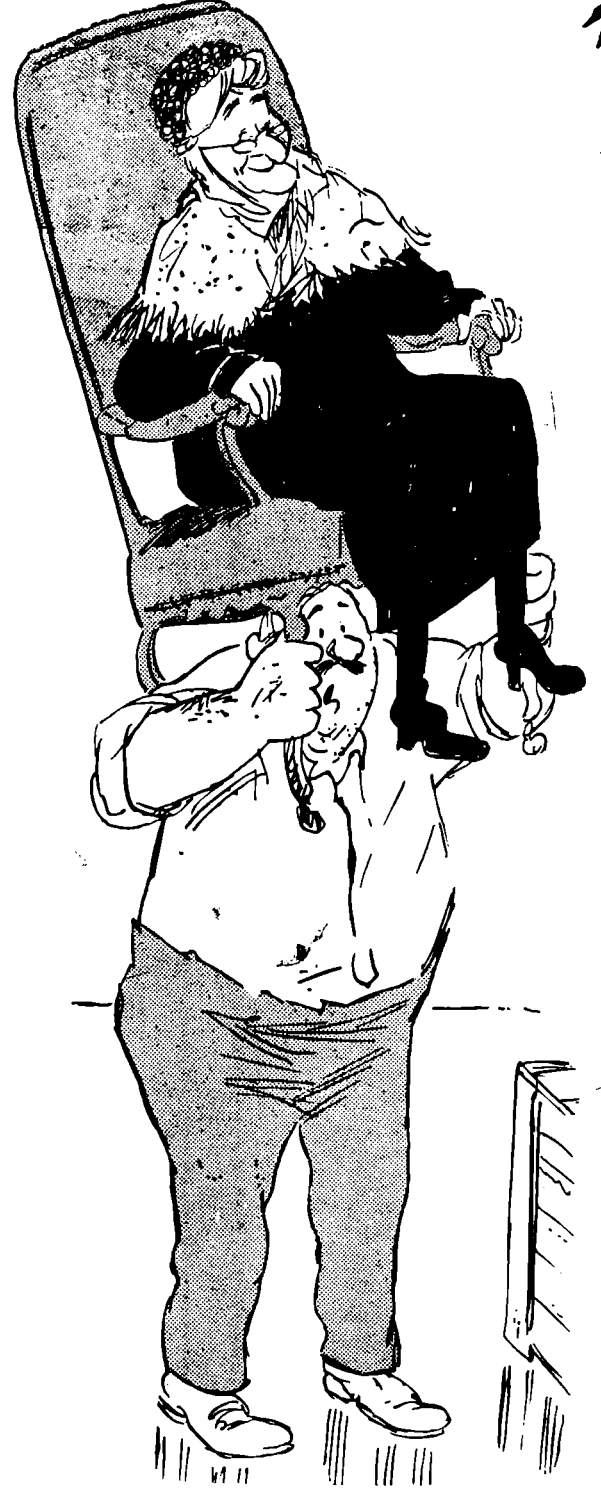
— Eğer bekârsanız hemen evlenin, şayet evliyseniz hiç durmayın boşanın!

Dünya Karikatürleri

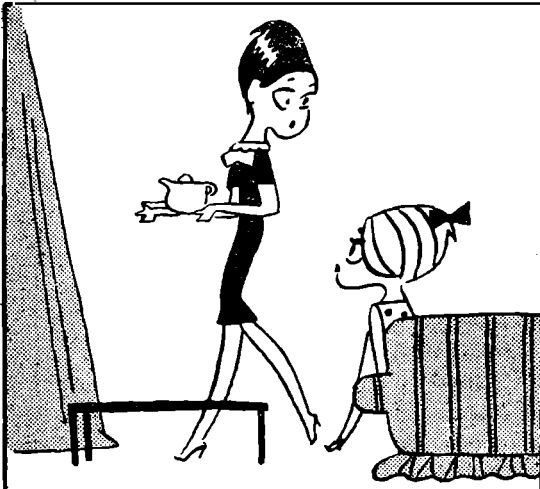
"SİĞARANIN ÖLÜME SEBEP OLDUĞU ANLAŞILDI!...",
(GAZETELER)

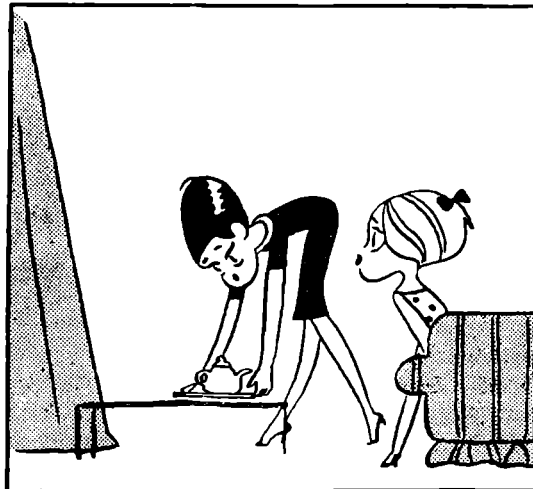
YAZISIZ!

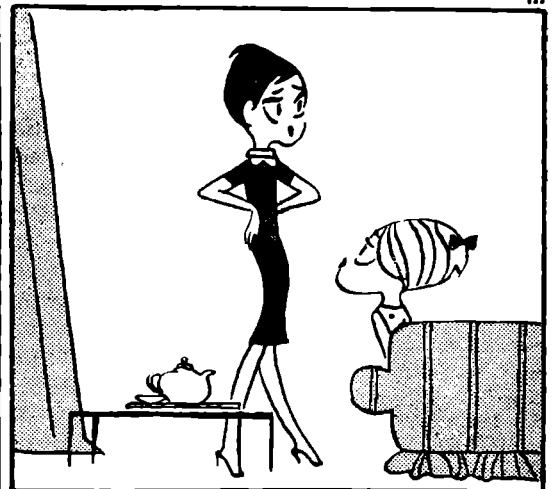
-BÜYÜKANNEYİ NEREYE
KOYACAĞIZ?..

-BEŞ BİN LİRA İSTEMEK İÇİN AN-
SIZIN KOCAMIN BÜROSUNA GİTTİM.

-İÇERDE GÜZEL, SARIŞIN SEKRE-
TERİYLE BAŞBAŞA GÖRMİYİYİM Mİ?

-E, NE YAPTIM?
-ON BİN LİRA ALDIM!.

AKBABA YAYINLARI

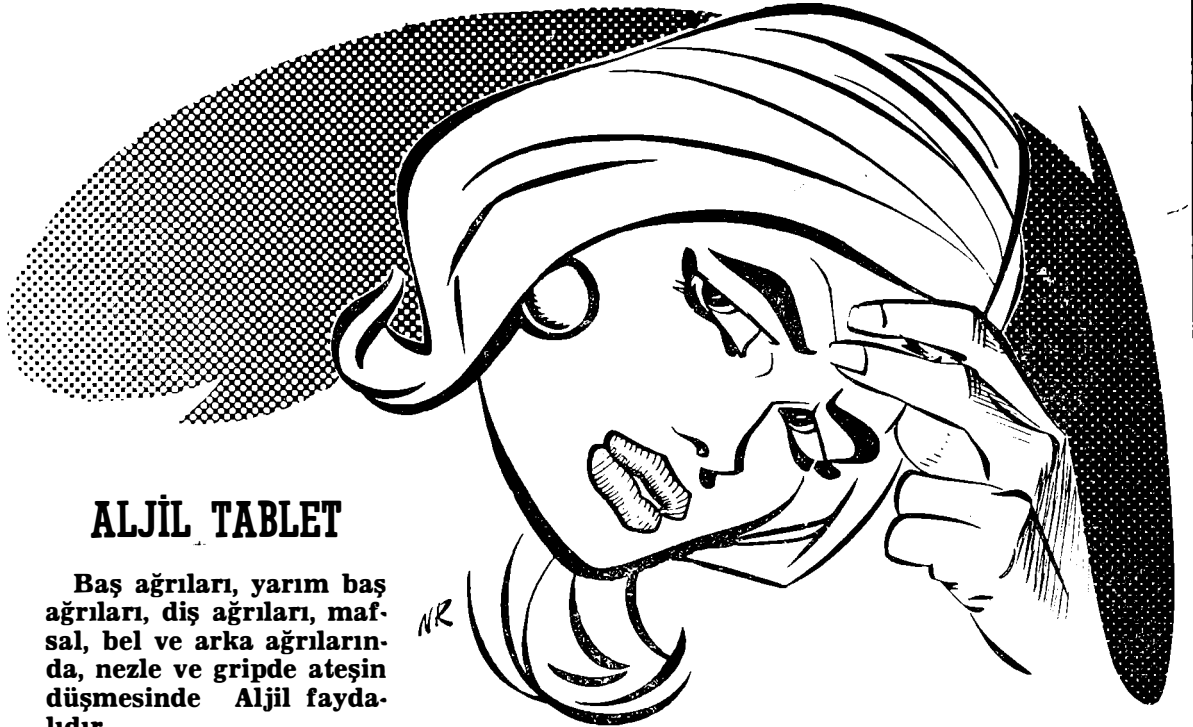
En güzel türkçenin
en güzel şiirleri

Kervan

Orhan Seyfi Orhon

Bütün Kitapçılarda
fiatı 5 lira

(AK—46)

ALJİL TABLET

Baş ağrıları, yarım baş ağrıları, diş ağrıları, mafsalsal, bel ve arka ağrıları, nezle ve gripde ateşin düşmesinde Aljil faydalıdır.

Günde 1-3 Tablet alınır.

ALJİL

(AK—47)

REKLAM
LARINIZ
IÇIN

"BASIN İLÂN KURUMU"

Genel Müdürlük
Cağaloğlu, Türk Ocağı Caddesi No. 1
İstanbul
Telefon : 22 43 84 - 22 43 85
Telgraf Adresi : BASIN KURUMU

ŞUBELER

İstanbul
Ankara
İzmir
Adana
Bursa
Diyarbakır
Erzurum
Eskişehir
Konya
Zonguldak

DIŞ MUHABİRLER

A.B.D.
Almanya (Federal)
Almanya
Avusturya
Avustralya
Belçika
Bulgaristan
Çekoslovakya
Danimarka
Fransa
Hollanda
İngiltere
İspanya
İsrail
İsviçre
İtalya
Japonya
Lübnan
Macaristan
Norveç
Pakistan
Polonya
Portekiz
Romanya
Yugoslavya
Yunanistan

İSTİKBALDEKİ GÜVENİNİZİ

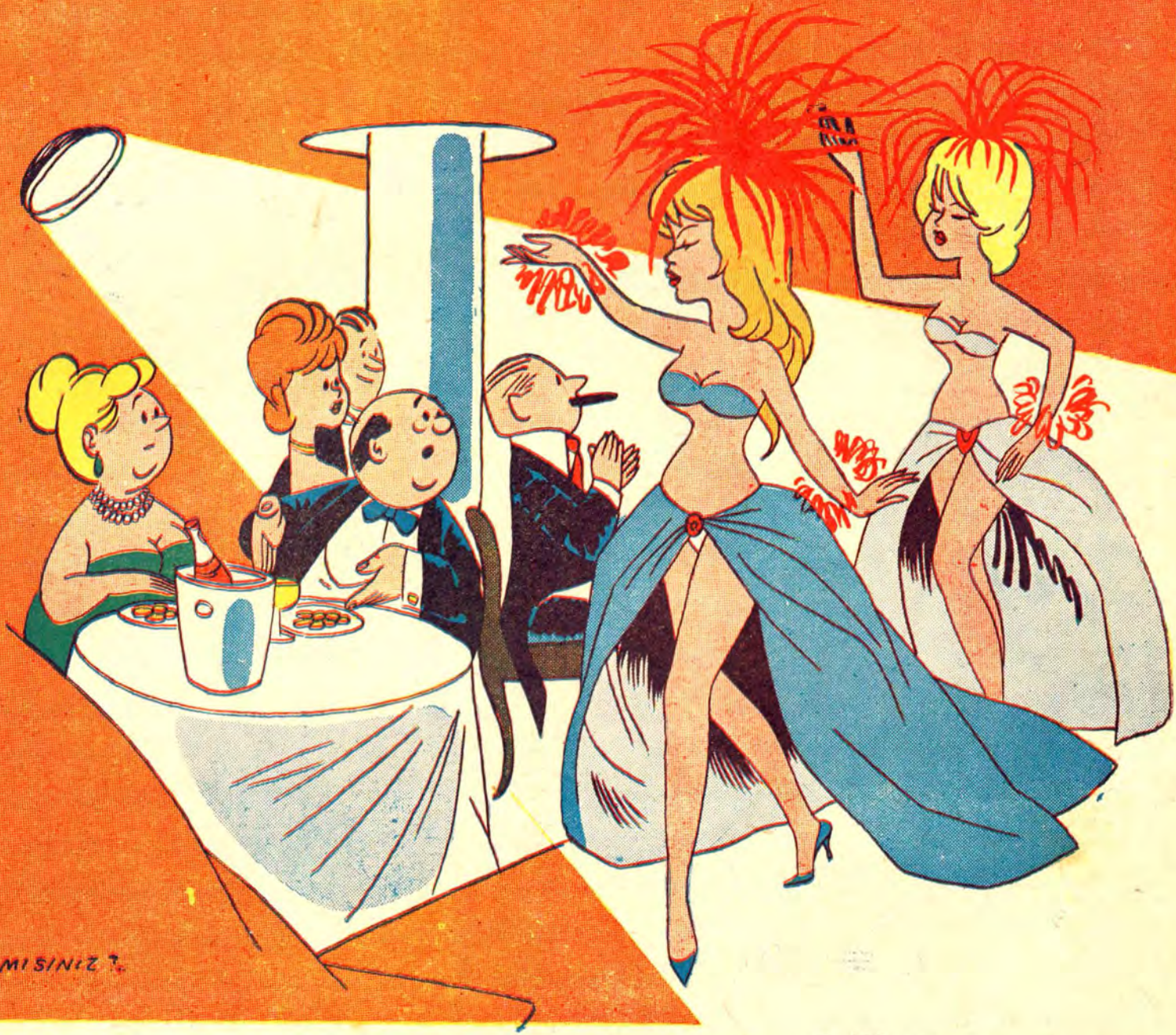
AKBANK
İKRAMIYELİ TEVDİAT
CÜZDANI SAĞLAR

AKBANK

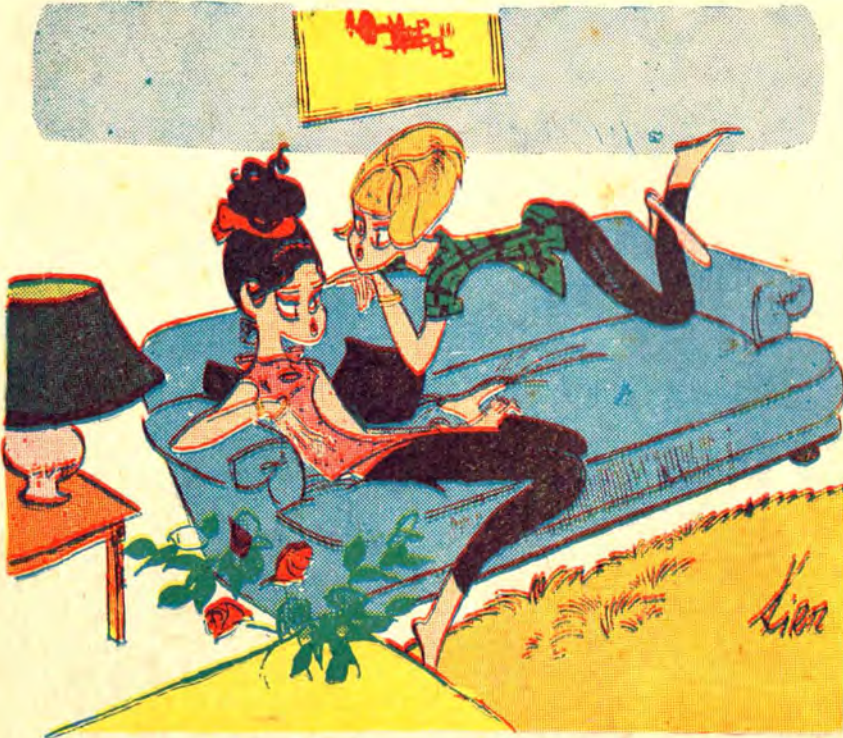
(AK—49)

(Basın: 2522—48)

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://www.pdfkitap.com>

-BUYURMAZ MISİNİZ ?

-SAHİDEN SEVİYORMUSUN ONU?
-YOÖÖK... KOCAMI KISKANLIRMAK İÇİN
YAPIYORUM..

-TUUUH... KIRK YILLIK KARINIM, BİR KERE-
ÇİK BİLE BINDİRMEDİN !..